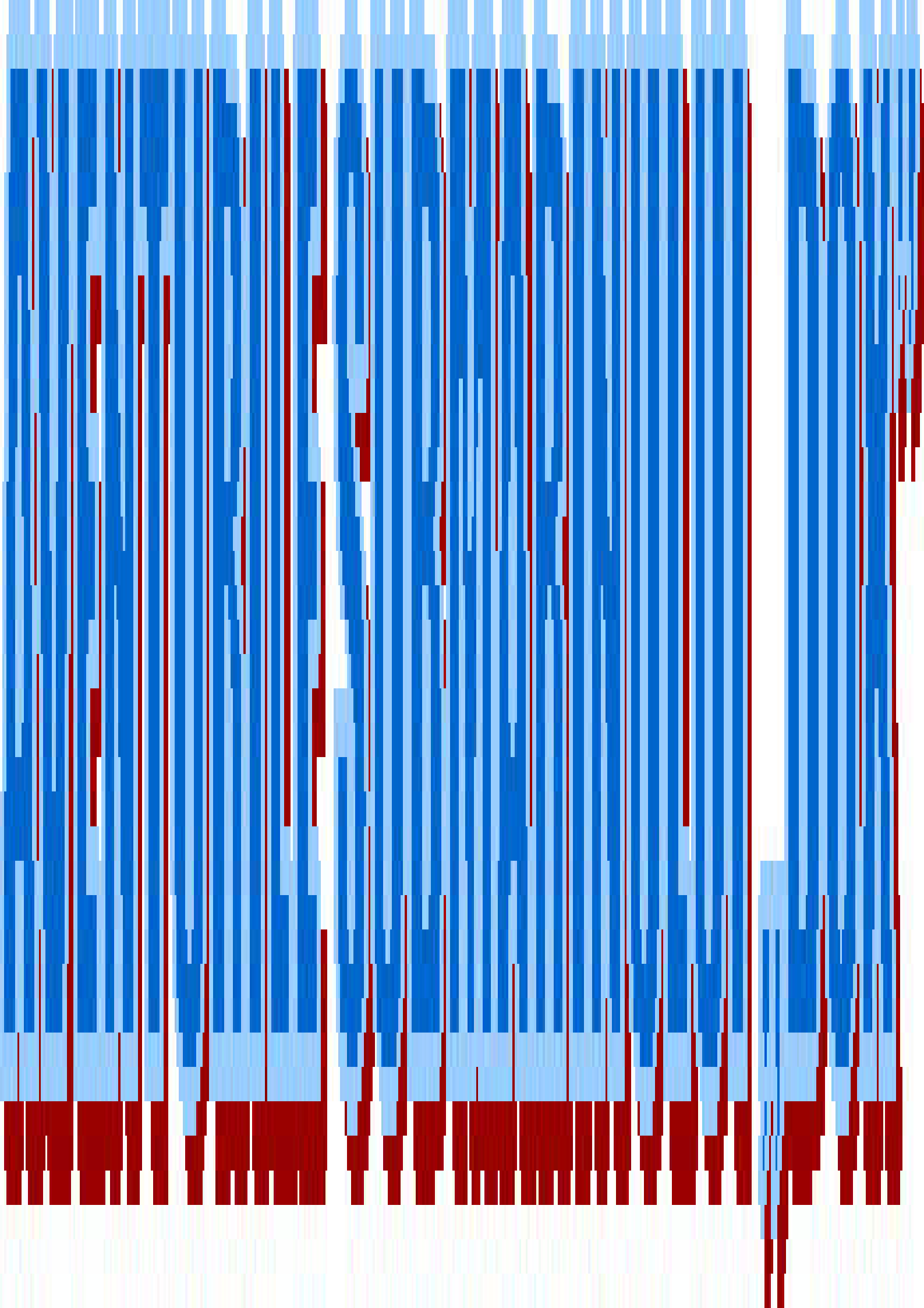

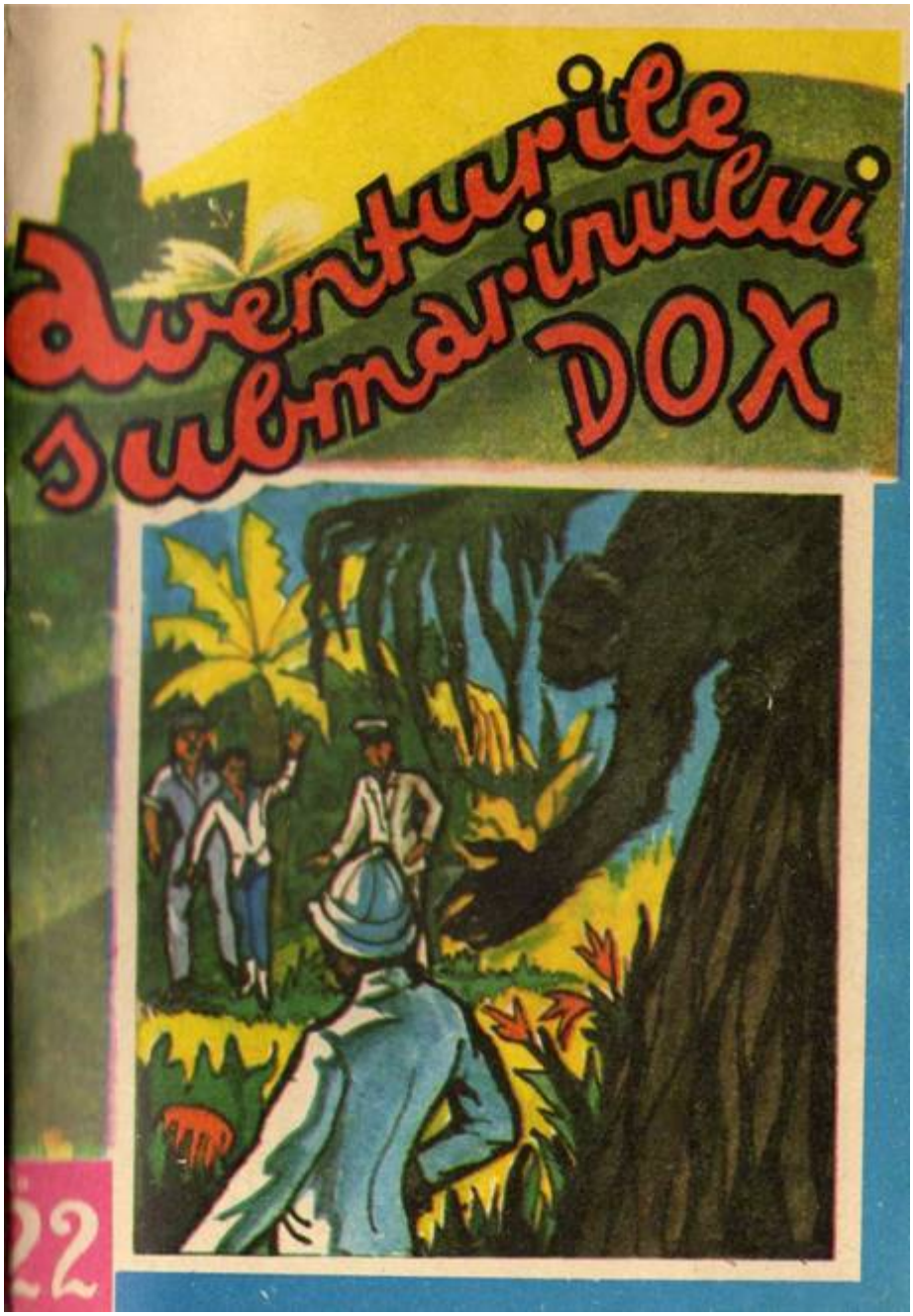
Aventurile
submarinului
DOX
22

REEDITARE

Baia Mare (4800), str. E. Teodoroiu, nr. 4,
Telefon -fax 062/417177 jud. Maramureş
1994

AVENTURILE SUBMARINULUI **DOX**

de H. WARREN traducere de L. HÂRSU

JONNY DIN SUMATRA

EDITURA Ig. Herlz BUCUREŞTI

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 22

JONNY DIN SUMATRA

Traducerea de LIA HÂRSU

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape cari nu-s trecute pe nici-o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei" – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorai credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poale avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe cari le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
O DRAMĂ ÎN LARGUL MĂRII

PARE SĂ FIE O BARCĂ RĂSTURNATĂ, zise Rindow care se uita cu atenţie spre sud, prin lentilele tari ale ocheanului său. Ba mai văd, dacă nu mă înşel şi doi oameni pe ea. Să ne grăbim să le venim în ajutor, rechinii sunt foarte lacomi şi iuţi prin părţile acestea.

— A, uite, colo, în depărtare, la sud, se vede o corabie alunecând cu repeziciune pe valuri. E mai aproape de barcă şi va fi văzut-o înaintea noastră, strigă George care privea şi el prin ocheanul său.

— Atunci să ne ţinem noi la o parte, ba mai mult: n-ar fi rău să ne scufundăm. E mai bine să nu fim văzuţi, zise căpitanul oarecum îngrijorat.

Coborârând scăriţa, George închise oblonul greu de fier al turnului şi submarinul se lăsă în apă. Farrow se aşeză la periscop. Vasul se îndreptă în direcţia unde văzuseră barca răsturnată, la vreo două mii de metri, plutind pe marea prea puţin agitată.

Corabia se şi apropiase de barcă şi Farrow văzu că pe ea se aflau într-adevăr doi inşi care făceau semne disperate spre corabie.

Dădu ordin ca submarinul să reducă viteza, deşi n-avea să se teamă că periscopul va putea fi zărit, când spuma valurilor îl ascundea destul de bine. Dar îşi zicea că nu strică să fie prevăzător. Nu se ştie dacă nu e vreun vas francez şi aceştia îi cam purtau pică de când un distrugător de-al lor, care-l urmărea, se izbise de stânci şi se scufundase.

Era acum la vreo mie de metri de barca răsturnată, pe când corabia cu pânze numai la cincizeci. Farrow văzu acum desluşit că una din persoanele de pe barcă era o femeie.

Submarinul se afla de-abia la nouă sute de metri de barcă în timp ce corabia şi ajunsese lângă ea. Spre bucuria lui Farrow, cei de pe corabie aruncară o frânghie, de care femeia se încleşta cu disperare. Fu ridicată în sus spre corabie, dar când fu numai la patru metri de punte şi cineva de pe bord

întindea mâinile s-o apuce, un rechin enorm se ivi din apă.

Drept e, că nu o mai putea ajunge, dar primejdia pentru naufragiaţi era tot atât de mare, căci rechinii sunt foarte lacomi şi nu renunţă uşor la o pradă. Dacă femeia se speria şi scăpa frânghia din mâini? Omul de pe corabie o prinse repede şi cu o smucitură o trecu peste parapet .

Se petrecu atunci ceva care-l făcu pe Farrow să se cutremure. Individul care o ridicase pe femeie o împinse cu atâta violenţă încolo, încât nenorocita se poticni şi căzu drept în braţele altuia care pieri cu ea înlăuntrul corăbiei.

Naufragiatul se ridicase în picioare pe barca răsturnată şi-l ameninţă cu pumnii pe cel de pe puntea bricului, care râse batjocoritor, apoi motorul bricului începu să duduie şi valurile stârnite în junii lui erau cât pe aici să acopere barca şi s-o dea la fund. După câteva clipe, bricul viră scurt şi porni cu iuţeală spre sud.

— Asta e o adevărată crimă! strigă Farrow indignat Au salvat numai femeia şi pe bărbat l-au lăsat pradă rechinilor. Trebuie să-l alergăm în ajutori

— Ce mârşăvie! făcu Rindow cu ciudă. Să scapi un naufragiat şi să-l laşi pe celălalt pradă unei morţi atât de grozave. Ăştia de pe bric sunt nişte fiare, nu oameni. Ce zici, domnule căpitan, nu eşti de părere să ne luăm după el şi să o smulgem pe femeie din ghearele lor?

— Fireşte, dar după ce vom afla de la naufragiat cine şi ce e. Poate că şi el e tot un criminal, care a răpit-o pe femeie şi a fost urmărit de al ei ca să-l pedepsească. Imposibil nu e. A, rechinii au turbat de tot... dau năvală tot mai aprig spre barca răsturnată. Să sperăm că vom ajunge la timp pentru a-l salva pe nenorocitul acela din primejdia grozavă în care se află.

Căpitanul dădu ordin ca submarinul să sa ridice la suprafaţă nădăjduind că la vederea lui rechinii se

vor împrăştia. La cincizeci de metri de barcă turnul vasului ieşi deasupra apei şi George se repezi să deschidă chepengul.

Când fu afară, ÎI văzu pe naufragiat întorcând capul. Era un om mai în vârstă, cu barbă albă, încâlcită. Cum zări submarinul, scoase un strigăt de bucurie. Făcu o mişcare bruscă, încercând să se ridice, dar piciorul stâng îl alunecă şi atinse apa, în aceeaşi clipă, un rechin se repezi spre el, bătrânul răcni îngrozit şi se trase până la jumătatea trupului pe fundul bărcii.

George văzu înfiorat cum scândurile de la pupa bărcii se înroşiră de sânge. Oricât de fulgerătoare fusese mişcarea rechinului, ajunsese totuşi ca să-l smulgă nenorocitului talpa piciorului.

Când George auzise de la tatăl său că rechinii sunt gata să-l sfâşie pe naufragiat, îşi luase imediat puşca lui grea şi acum trăgea cu furie în monştrii aceia grozavi care mişunau în jurul bărcii. Nimeri pe vreo câţiva din ei, care o luară la goană cu pielea găurită de gloanţe. Ceilalţi, înspăimântaţi, o luară şi ei la fugă şi în curând nu mai rămase nici-unul din ei.

În vremea asta, submarinul ajunsese lângă barcă. Petre sări din turn, alergă la parapet, se aplecă şi-l trase în sus pe naufragiatul leşinat.

— Du-l repede la infirmerie, sper să-l salvez, strigă doctorul Bertram, pe care George îl puse în câteva cuvinte la curent cu cele întâmplate.

Pe când Petre coborî în submarin cu rănitul, George examină barca. O ridică niţel şi citi pe unul din flancuri numele “Maja" şi portul de plecare „Padang". Aşadar, bricul căreia îi aparţinuse barca asta de salvare era din Padang, Sumatra. Într-acolo se îndreptase şi cealaltă corabie care o salvase, ce-i drept, pe femeie, lăsând însă pe nenorocitul bătrân pradă unei morţi cumplite.

Căpitanul Farrow privea cu încordare spre sud. Bricul de-abia se mai zărea ca un punct în depărtare. Era hotărât să o salveze pe femeie, dar

trebuia mai întâi ca doctorul să-l panseze pe rănit, ca să poată afla de la el drama – sau mai bine zis prologul dramei – care se petrecuse cu câteva minute mai înainte sub ochii săi.

Deocamdată, dădu viteză vasului, ca să nu piardă din ochi bricul, fără să se apropie însă de el, ca să nu ştie cei de pe bordul lui că-l salvase pe bătrân şi că îi urmărea.

Băgă în curând de seamă că bricul trebuia să aibă nişte motoare straşnice, deoarece alerga cu o repeziciune uimitoare. Să fi simţit că e urmărit sau căuta să o şteargă cât mai în grabă?

Farrow se văzu silit să mărească şi el viteza electromotoarelor ca să nu-i scape. După vreun sfert de ceas, doctorul Bertram trimise să i se spună căpitanului că rănitul s-a trezit din leşin şi e gata să povestească prologul dramei desfăşurate sub ochii lui. Farrow trecu comanda şi dădu instrucţiuni primului său ofiţer Rindow să nu slăbească din ochi bricul, dar nici să nu încerce să se apropie de el, după care se duse cu George în infirmeria submarinului.

Naufragiatul, palid ca un mort, zăcea într-unui din hamacuri. Chipul i se înseninase însă sub influenţa injecţiei cu morfină pe care i-o făcuse doctorul Bertram.

— Povesteşte-mi, te rog, ce s-a întâmplat şi de ce a salvat bricul numai pe femeie şi nu şi pe dumneata? îl întrebă Farrow grav.

Bătrânul se uită câteva clipe ţintă la căpitan, părând că-l citeşte pe faţă bănuiala pe care o credea probabil îndreptăţită, căci băgă cu anevoie mâna sub cămaşă şi scoase o pungă de muşama pe care o avea atârnată de un şiret la gât.

— Presupun că dumneata eşti vestitul căpitan Farrow, domnule, zise el desfăcând punga, şi-mi pare rău că ne cunoaştem în împrejurări atât de tragice. Poftim paşaportul meu. Sunt Jasp van Merck, proprietarul şi comandantul bricului „Maja” care s-a scufundat noaptea trecută. În barca

pe care mă salvasem era şi nepoata mea, Maja van Merck, unica fiică a decedatului meu frate şi al cărei nume îl purta bricul. Văd că ai oarecare bănuială asupra persoanei mele, domnule căpitan, dar sper că acum s-a risipit şi aş fi fericit dacă mi-ai da o mână de ajutor să-mi salvez nepoata din ghearele temutului Jonny din Sumatra – poate că vei fi auzit şi dumneata de el?

— Cum să nu! făcu uluit Farrow. Se zice că ar fi cel mai grozav pirat din Oceanul Pacific, dar, cu toată osteneala pe care şi-o dau autorităţile, n-a fost chip să-l prindă până acum. Aşadar, el a răpit-o pe nepoata dumitale şi te-a lăsat pradă rechinilor. Atunci, zvonurile despre cruzimea lui sunt întemeiate.

— Ai văzut şi dumneata. Sumatra-Jonny, cum i se zice, trece peste cadavre şi nu ştie ce e mila

— Ai avut nişte raporturi mai directe cu el, care i-au aţâţat ura împotriva dumitale?

— Da. A cerut-o pe nepoata mea de nevastă şi bineînţeles, l-am refuzat . Îi va fi fost poate dragă fata căci şi indivizi ca el pot iubi într-o oarecare măsură, principalul cererii lui e însă o taină mare, care a rămas de pe urma răposatului meu frate. E vorba de nişte valori foarte importante, despre care nu ştiu cum a aflat Sumatra-Jonny. Acum o săptămână, primind o încărcătură pentru Makassar, m-am pomenit cu cererea nepoatei mele în căsătorie, pe care am respins-o cu indignare. Să fi bănuit eu ce are să urmeze, aş fi procedat-cu mai multă diplomaţie.

— Vrei să spui că scufundarea vasului dumitale i se datorează tot lui? întrebă Farrow, nevenindu-i să creadă.

— Da, domnule Farrow, aşa e, răspunse convins olandezul. A pus el singur, sau vreun om de-al lui, o maşină infernală în cala bricului şi m-a urmărit apoi, căci ştiu foarte bine că n-avea nimic de transportat la Celebes. Exact la patruzeci şi opt de ore de la plecare, maşina a făcut explozie. Bricul

meu s-a scufundat repede – probabil că toată cala de la proră a fost sfărâmată. Mai mult încă: deteriorase toate bărcile mele de salvare, în afară de două, care au fost luate cu asalt de marinari, care erau ca turbaţi şi răcneau cât puteau că nenorocirea se întâmplase din pricina mea, aşa că n-aveam decât să ne descurcăm cum vom putea, eu şi fata

Am lăsat repede la apă una din bărcile găurite de pirat şi am sărit cu Maja în ea Bine am făcut, căci după câteva clipe bricul s-a dus la fund. Sunt încredinţat că acest Jonny mi-a ademenit şi echipajul, judecând după atitudinea marinarilor mei. Barca noastră s-a umplut repede cu apă, deşi ne căzneam să o deşertăm mereu, până ce, în cele din urmă, s-a răsturnat şi ne-am ţinut cu mare greu pe fundul ei. După câtva timp, am zărit un bric care părea că vrea să ne vină în ajutor. Era însă Jonny, care mi-a smuls fata de lângă mine şi apoi s-a îndepărtat, strigându-mi câteva cuvinte batjocoritoare. Ce s-a mai întâmplat, ştii şi dumneata .

— Bine, zise Farrow calm, vom urmări bricul acestui Sumatra-Jonny şi-ţi vom salva nepoata. Te poţi încrede în cuvântul meu, domnule van Merck. .

Vasul meu aleargă foarte repede, însă n-aş vrea să-l atac pe pirat la lumină, deoarece ar fi în stare să ascundă fata undeva sau s-o facă să dispară pur şi simplu. Trebuie deci s-aşteptăm până ce se va întuneca. Fii sigur că o să-l facem noi să ispăşească suferinţele pe care ţi le-a pricinuit. Ai dureri mari?

— Aşa şi-aşa, domnule Farrow. Doctorul dv. mi-a făcut o injecţie cu morfină şi mi le-a mai alinat puţin. Voi încerca acum să aţipesc niţel, întâmplările de peste noapte şi pierderea piciorului sunt lucruri prea serioase pentru un om la vârsta mea. Şi-apoi, mi se pare că temperatura mi s-a

ridicat şi încep frigurile. Jonny din Sumatra, fii blestemat!

Bătrânul închise ochii şi murmură cuvinte neînţelese. Doctorul Bertram le făcu semn căpitanului şi lui George să iasă.

— E acest Sumatra-Jonny un om atât de rău? îl întrebă tânărul pe tatăl său, pe când urcau scăriţa turnului. Dacă e într-adevăr aşa, atunci o să fie cam greu s-o scăpăm pe fată din ghearele lui. După cum spuneai tu adineauri, când ne-o vedea e în stare s-o arunce peste bord. Legată într-un sac, cu un bolovan înăuntru se duce de-a dreptul la fund şi atunci biata fată e pierdută. Nu putem dovedi nimic împotriva lui, căci îşi va pune oamenii să jure că habar n-au de fată. Mai mult încă: te pomeneşti că-l învinuieşte pe bătrânul Merck de calomnie sau că a aiurat din pricina febrei pe care i-a pricinuit-o rana.

— Ba ar fi chiar în stare să spună că Merck şi-a înecat dinadins vasul, ca să pună mâna pe suma cu care a fost asigurat. Dragul meu, avem de-a face cu un om foarte primejdios. Acest Sumatra-Jonny e unul dintre cei mai mari bandiţi ai mărilor din câţi se cunosc. A reuşit totuşi să se spele de orice bănuială şi i-a urmărit pe urmă pe cei care l-au denunţat până în pânzele albe. Aproape că nu mai cutează nimeni să ridice vreo acuzaţie împotriva lui.

— Atunci am face într-adevăr o faptă bună, dacă am putea să-l dăm pe mâna justiţiei. Ţi-ai făcut vreun plan cum să salvăm fata?

— Nu încă şi nici nu ştiu care ar putea fi. Ce vom avea de făcut, ne vor dicta împrejurările. În nici-un caz nu putem întreprinde nimic până ce nu se va întuneca. Deocamdată, vom căuta să ajungem până atunci – cu viteza de acum – la grupurile de insule Arend şi Solombo, adică între ele, şi acolo să observăm situaţia în care se găseşte bricul lui Sumatra-Jonny: numai după aceea vom putea lua o hotărâre.

— O, avem deci tot timpul să chibzuim ce e de făcut ca s-o eliberăm pe biata fată, zise George, care cerceta marea cu ocheanul.

— Aha, coteşte spre sud-vest, urmă el. Ia într-adevăr direcţia insulelor despre care vorbeai tu. Dealtminteri, pe acolo trebuie să treacă pentru a ieşi în drumul navigabil al Sundei, dintre Sumatra şi Java. Să ne fi văzut, de zoreşte aşa?

— Ai auzit şi tu, răspunsa Farrow, că persoana acestei Maja van Merck e în legătura cu o mare avere pe care banditul se va grăbi, fireşte, să pună cât mai repede mâna. Tare mă tem, dragul meu, că nu o să ne vedem aşa de curând pe „Insula Odihnei”. De câte ori hotărâm să ne ducem acolo, survine ceva care ne tot face să amânăm întoarcerea.

— Rindow, i se adresă el ofiţerului, care urca scara spre turn, am aflat adineauri o altă nelegiuire de-a lui Jonny, care nu e mai prejos de cele de până acum.

Primul ofiţer fu şi el foarte indignat când căpitanul îi povesti despre ce e vorba, însă, ca şi Farrow, era de părere că nu se poate întreprinde nimic în cursul zilei.

— Van Merck nu minte şi l-aş fi crezut chiar dacă nu-mi arăta acte de identitate, urmă căpitanul. Poate că reuşim de data asta să-l venim de hac acestui ticălos de Jonny. Ar fi şi timpul. Cred că nu puţini ne-ar fi recunoscători să-l ştie la „răcoare”.

— Cu siguranţă, domnule căpitan. Dacă reuşim să-l înlăturăm, am curăţat tot Oceanul Pacific de o mare pacoste. Numai că Jonny din Sumatra e foarte şiret şi un om fără scrupule, cu el nu e de glumit. Cea mai mică greşeală a noastră, şi fata e pierduta. Ce-ţi mai spun eu, că ştii şi dumneata tot aşa de bine ca mine, domnule căpitan. Mă gândesc dacă n-ar fi nimerit să-i trântim o torpilă în proră. În zăpăceala care se va isca pe bord, putem ieşi repede la suprafaţă ca să luăm fata.

— Aşa ar fi dragul meu, dar uiţi că o expunem la aceeaşi primejdie ca pe oamenii de pe bric. Şi-apoi, nu ştim dacă nu e închisă în vreo încăpere de la proră şi nici dacă Jonny nu va căuta s-o salveze în momentul în care vasul se va duce la fund. Cunoaşte el prea bine efectul unei torpile, ba am auzit că, pe timpul războiului, bricul a fost de două ori torpilat şi-şi va închipui că l-am atacat numai cu scopul de a-i smulge fata din gheare. În cazul cel mai bun o va lua cu el într-una din bărcile de salvare.

— Ai dreptate, domnule căpitan, făcu Rindow cu ciudă. Din partea asta nu e nimic de făcut. Nu mai încape îndoială că pişicherul ăla o să simtă numaidecât despre ce e vorba . Hm... atunci să-l lăsăm s-ajungă la Sumatra. Pe uscat n-o să-l fie atât de lesne s-o facă să dispară.

— Pentru noi va fi însă şi mai greu să-l urmărim, aş putea spune chiar imposibil, zise grav Farrow. Lui îi e îngăduit să ancoreze în Padang oricând vrea, pe când noi nu o putem face decât într-ascuns şi numai noaptea. După cum vezi, dragă Rindow, nu e chiar atât de lesne pe cât crezi. Deocamdată Jonny e mai tare ca noi şi nu-i putem face nimic. Sper însă că vom reuşi să ne furişăm pe întuneric până la ei. Când va ajunge între cele două grupuri de insule, va fi silit să navigheze cu mare băgare de seamă, deci cât mai încet. Poate că ne vom putea apropia atunci de bric şi-i vom ciocni vasul.

— Hm..., nici aşa nu a bine. Parcă tot mai nimerit ar fi să-l lăsăm s-ajungă la Padang. Nu poate debarca fata decât pe întuneric şi In vremea asta putem să dăm năvală pe bord şi să-l luăm prin surprindere. Acolo, nu o poate dosi atât de uşor, căci o să fie şi el nevoit să nu atragă atenţia printr-o eventuală luptă făţişă.

— Nu ştiu nici eu ce să zic. Trebuie să chibzuim bine ce e de făcut şi să aşteptăm un moment prielnic. Aha! Mi se pare că se vede dinspre Sud

înaintând un distrugător, ia să ne lăsăm noi mai bine la fund.

II.
URMĂRIREA BRICULUI.

CĂPITANUL VĂZUSE BINE. Norul gros de fum care se ivise spre Sud şi care se apropia cu repeziciune era într-adevăr de la un distrugător, care înainta cu mare iuţeală. Farrow dădu comanda ca submarinul să se lase în apă, ceea ce se şi făcu imediat.

Negreşit că „Dox”-ul îşi micşorase viteza şi astfel Jonny, al cărui bric avea posibilitatea să-şi urmeze cursul dinainte, se depărtă simţitor şi în curând pieri din raza vederii lor. La îngrijorarea pe care şi-o exprimă George, Farrow răspunse:

— Nu face nimic, ştim doar că se duce la Padang, aşa că-l vom găsi acolo cu siguranţă. Am şi luat hotărârea, dacă îl pierdem din ochi, ca în cele două nopţi, pe care le mai avem de făcut până la Padang, să ne servim de compresoare, aşa că vom fi ajuns înaintea lui în rada portului şi-l putem aştepta în linişte.

— Va fi şi aşa destul de greu, dacă soseşte şi el pe întuneric, făcu Rindow îngrijorat. Cum să-l găseşti? Îşi va fi având cu siguranţă vreun loc tăinuit unde acostează. Şi-apoi trebuie să fim cu mare băgare de seamă ca să nu fim zăriţi de cineva.

— Poate că ne dă bătrânul van Merck vreo informaţie despre taina prin care se poate îmbogăţi nepoata sa. În cazul cel mai rău, s-ar putea să dăm de ea tocmai acolo. Eu sper însă că vom ajunge bricul încă în cursul drumului. După ce va trece distrugătorul – e englezesc, din câte am putut vedea – ieşim iar la suprafaţă şi pornim cu ajutorul compresoarelor. Exclus ca să n-ajungem atunci bricul. A, dar asta ce-o mai fi? Distrugătorul ne

taie calea... se învârtesc încoace şi încolo... parcă ne-ar căuta pe noi. Ciudat, foarte ciudat...

— Domnule căpitan, să ştii că ticălosul ăsta de Jonny ne-a zărit şi a expediat o radiogramă arătând unde putem fi găsiţi. Nu mai încape îndoială că distrugătorul a pornit imediat în căutarea noastră.

— Da, aşa trebuie să fie, dragă Rindow, încuviinţă Farrow îngrijorat. E însă cât se poate de neplăcut pentru noi. Probabil că Jonny are lentile foarte tari, cu care vede mai bine ca noi. Cât pentru distrugător, n-are decât sa ne caute, de găsit tot nu o să ne găsească. Ceea ce mă îngrijorează pe mine, e faptul că Jonny ne-a recunoscut. Lucrul acesta nu e de fel bun pentru biata Maja van Merck. Piratul ştie că vom întrebuinţa toate mijloacele ca să-l smulgem prada din mână. Cu siguranţă că a văzut cum l-am salvat pe bătrân, aşa că situaţia s-a înrăutăţit. Va fi cu mare băgare de seamă să nu putem pătrunde nici prin întuneric pe bordul bricului, şi chiar dacă vom izbuti, va avea el grijă ca Maja să dispară.

— A dracului situaţie! Atunci tot ar fi bună întâia mea propunere, adică să-l pândim în Padang şi să-l atacăm în port. N-o să facă gălăgie, fii pe pace, ştie el bine ce-l aşteaptă din partea olandezilor, pe când nouă nu ne pot face altceva nimic decât cel mult să ne aresteze. Cred însă că intervenţia lui van Merck ne va scuti de asta. Şi apoi am făcut noi destule servicii olandezilor, aşa că vor închide şi ei niţel ochii.

— A, uite că distrugătorul a cotit-o iar, zise Farrow, care nu slăbea vasul din ochi. E la cel mult cincizeci de metri înaintea noastră. Sunt de părere să tragem periscopul înăuntru. Ne aflăm în larg, aşa că nu avem să ne temem de stânci sau gherdapuri. Aşa ! Acum să ne afundăm mai adânc cu zece metri şi să-l lăsăm pe englezi să se învârtească în loc cât or pofti. Să sperăm că n-are vreun năvod după el, ceea ce ne-ar putea fi foarte primejdios în anumite împrejurări.

— Aş fi observat, răspunse căpitanul. Dealtminteri, cred că vor încerca numai să ne descopere, căci nu ştiu încotro ne îndreptăm.

— Numai să nu-i fi anunţat piratul că-l urmărim pe el. Englezii şi-o vor fi închipuit asta şi aşa. Ştiu că individul ăsta are de dat socoteală pentru multe şi a reuşit totuşi să scape până acum de justiţie. De aceea, nu cred că-şi vor da cu tot dinadinsul osteneala să ne prindă, dimpotrivă, vor fi chiar foarte mulţumiţi să-l venim de hac banditului. În sfârşit, vom vedea noi imediat ce-o mai fi.

După vreo zece minute, auziră deasupra lor zgomotul elicelor distrugătorului. Se îndrepta spre Sud.

— Când ne-am lăsat noi la fund, urma drumul contrariu, zise Farrow. Aşa. Acum s-a îndepărtat. Să mai rămânem vreun sfert de ceas sub apă, pe urmă cred că ne putem ridica.

Când, după ce trecu sfertul de ceas, Farrow se uită afară din apă prin periscop, zări distrugătorul ca un punct mic, învârtindu-se încoace şi încolo, departe de ei. Căpitanul râse cu poftă. Era vădit că englezii reacţionaseră la radiogramă, dar nu se gândeau serios să prindă submarinul. Se mai ţinu încă o bucată de vreme sub apă, până ce distrugătorul nu se mai zări defel, apoi ieşi la suprafaţă şi puse compresoarele în funcţiune. „Dox”-ul pomi acum, ca o săgeată, după bric.

Acesta păru însă că-şi schimbase direcţia de până acum, Farrow socoti că pierduse trei ore navigând sub apă, timp pe care trebuia să-t câştige acum neapărat

Trecură însă cele trei ore şi nici urmă de bric în zare.

— Cred că n-are nici-un rost să ne învârtim de colo până colo căutându-l, zise Farrow. Tot nu-i putem face nimic până ce nu se va întuneca Cum el pare să aibă însă lentile mai tari ca ale noastre, ne va vedea înainte de a-l zări noi pe el şi va anunţa distrugătorul printr-o radiogramă. Cel mai

bun lucru pe care-l avem de făcut, e să ne ducem la Padang, cum am spus eu.

— Asta e şi părerea mea încuviinţă Rindow. Căutându-l, pierdem şi mai mult timp şi tot n-am folosi nimic dacă l-am vedea. Probabil că s-a îndreptat şi el cu toată viteza spre Padang.

George, care se uita încordat prin ochean, strigă deodată cu însufleţire:

— Uite-l... colo... ceva mai spre nord din drumul obişnuit... aş putea să jur că e el...

Farrow şi Rindow îşi îndreptară şi ei ocheanele într-acolo, apoi căpitanul răspunse:

— Da dragul meu, ai dreptate, el e. A, pare-se că şi-a mai redus viteza . Vrea probabil, să vadă dacă am scăpat de englezi. Spre norocul nostru are soarele în ochi şi cu greu ne-ar putea vedea Noi să ţinem distanţa de până acum şi să nu ne apropiem prea mult.

Farrow dădu ordin să se renunţe imediat la compresoare şi să se lase motoarele să funcţioneze mai încet. În curând, avu aceeaşi viteză cu a bricului, deşi era şi aceasta destul de mare, întrecând pe cea obişnuită a bricurilor.

Totuşi, nu putea fi la Padang decât după patruzeci şi opt de ore. Căpitanul era sigur că nu putea fi zărit de pirat, deoarece avea soarele drept pavăză. De pe bric nu se vedea altceva nimic decât o apă sclipitoare, a cărei lumină te orbea pe când Farrow zărea desluşit punctul acela negru în bătaia soarelui.

De la o vreme băgă de seamă că bricul îşi mărea treptat viteza Poate că se întâmplase ceva la maşini sau Jonny vruseşi să vadă dacă e urmărit de submarin.

Aceasta din urmă trebuie să fi fost pricina dar avea de-a face cu un om ca Farrow, care învăţase toate vicleşugurile ca să scape de urmăritori, de când era mereu prigonit de fostele Puteri aliate. Se îndreptase acum şi el spre sud-vest, adică încotro erau insulele Solombo.

La viteza cu care navigau, trebuia să treacă încă înainte de a se însera prin strâmtoarea dintre insule. Lui Farrow îi convenea, altminteri s-ar fi putut întâmpla ca piratul să se ascundă prin întuneric pe undeva.

Dar din ce se lăsa soarele mai mult spre Apus, din ce situaţia submarinului devenea tot mai neplăcută. Nu va trece mult şi Farrow nu va mai putea vedea bricul, în schimb ei vor vedea foarte bine submarinul. Nu stătu mult să chibzuiască şi dădu ordin să se pună iar compresoarele în funcţiune. Întrecu bricul şi acum se afla înaintea lui la aceeaşi distanţă cu care fusese în urmă. Depărtarea era, fireşte, prea mare ca să poată deosebi, chiar cu lentilele cele mai puternice, ceva pe bord. Farrow era însă sigur că multe ocheane de pe bric cercetau cu atenţie marea spre răsărit pentru a descoperi periscopul „Dox”-ului.

Spre seară doctorul veni şi-i zise căpitanului:

— Sper să-l pot scăpa pe olandez. Cu toată vârsta lui, e om voinic şi nu e primejdie de vreo infecţie. Rechinul i-a retezat laba piciorului cu o îndemânare de chirurg. Acum mi-am dat şi eu seama ce primejdioase sunt lighioanele astea. Îţi sfârtecă un om în câteva secunde.

— Aşa şi e, doctore. Dar, în sfârşit, să nu mai vorbim de lucruri atât de înfiorătoare. Când crezi că va fi în stare pacientul dumitale să ne răspundă la câteva întrebări despre Sumatra. care m-ar interesa foarte mult?

— A, crezi că vei găsi acolo pe fată, fiindcă bogăţiile acelea fantastice tot acolo trebuie să fie? De, e posibil. Altă cale n-ar fi, căci bricul nu-l poţi ataca, fireşte.

— Exclus: Jonny din Sumatra a prins de veste că-l urmărim şi va fi văzut prin ochean că am luat pe bordul nostru pe bătrân. Mi-a şi trimis azi dimineaţă pe cap un distrugător englezesc, care însă s-a purtat foarte cumsecade şi ne-a lăsat în pace.

— Ştiu, mi-a spus George când a venit să se intereseze de bolnav. Aşadar, iar o plimbare la Sumatra. Rău nu-mi pare, căci am citit undeva acum în urmă că s-ar afla pe acolo o specie de cărăbuşi foarte interesantă.

Farrow zâmbi. Cunoştea slăbiciunea doctorului, care în cea mai grea împrejurare nu uita când era vorba de vreo gânganie rară sau vreun animal necunoscut. Să fi fost în primejdie de moarte şi uita de toate dacă ar fi văzut în faţa lui un fluture sau altă vietate interesantă.

— Dacă vom avea timp, îţi doresc din inimă să-ţi găseşti cărăbuşul cu pricina, zise Farrow. Te-aş ruga acum să-mi spui un lucru. Vom putea transporta pe rănit pe uscat sau nu trebuie mişcat din loc?

— De, ştiu şi eu ce să spun? Transportarea unui om bătrân atât de grav rănit e destul de primejdioasă. Ar fi bine să mai stea cel puţin o săptămână pe loc, răspunse doctorul.

— O să vrea cu siguranţă să-l debarcăm, când va şti că ne aflăm în Padang. Dealtminteri, ne-am abătut de la problemă. Când crezi că pot sta niţel de vorbă cu el fără să-l obosească prea mult?

— Mâine pe vremea asta. O să-l ţin până atunci sub influenţa morfinei, ca să i se mai potolească un pic starea de nervi în care se află. Pe urmă voi lucra cu anestezie locală, până ce va începe rana să se vindece. Găsesc că e o cruzime să nu cauţi să alini cuiva suferinţele, pe orice cale pe care o ai la dispoziţie.

— Deci, mâine la ora asta, murmură Farrow, întrerupându-i pe doctor, îmi rămâne destul timp să hotărăsc locul unde vom acosta. Aş prefera să nu ies la suprafaţă chiar în portul din Padang. Ar fi cam primejdios lucru.

— Lasă că ai mai făcut dumneata şi în alte dăţi un „tour de force” ca ăsta, râse doctorul. De câte ori n-ai ancorat de-a dreptul în portul din Singapore!

— Mă tem că Jonny, ca să iasă basma curată – cum s-ar zice – şi să câştige cu asta un merit, va fi anunţat căpitănia portului de sosirea noastră şi toate vasele care intră în radă vor fi supravegheate cu străşnicie, răspunse Farrow îngândurat.

— Şi totuşi, nu-l vor vedea pe căpitanul Farrow şi submarinul său, răspunse Bertram zâmbind. Pentru orice eventualitate însă. n-ar fi rău să ancorăm undeva într-un loc pustiu şi să o luăm pe urmă pe jos, prin pădure, unde pot găsi şi un exemplar din cărăbuşii care mă interesează.

— Aşadar, mâine pe vremea asta, repetă Farrow. Poate că potriveşti injecţia cu morfină aşa ca să fie complet lucid atunci, la să mă uit acum ce face „prietenul" nostru, l-am luat-o înainte ca să-l vin în bătaia soarelui şi să nu mă poată vedea.

Doctorul rămase pe punte, pe când căpitanul urcă sprinten scara care ducea în turn. Acesta băgă imediat de seamă că Rindow dăduse viteza maximă vasului, şi în curând începură să se zărească şi insulele. Farrow ţinu direcţia mai spre Sud, unde ar fi avut posibilitatea să se dosească şi să lase bricul să treacă, înainte ca să-l aibă a doua zi tot în bătaia soarelui.

Dădu ordin să se micşoreze viteza, căci bricul se vedea tot mai mic, apoi îl văzu că luase şi el direcţia spre insulele Solombo.

— Rindow, îi zise el ofiţerului, nu m-aş mira dacă lui Jonny i-ar veni ideea să rămână peste noapte undeva, la malul uneia din insule. Poate că tot se teme de noi prin întuneric, va fi auzit el doar multe despre noi.

— Tot ce se poate, domnule căpitan, răspunse primul ofiţer. Rău n-ar fi. Te pomeneşti că reuşim să scăpăm fata, chiar în noaptea asta.

— Cu siguranţă. Dacă ancorează într-adevăr ia una din insule, o să-l facem o vizita şi încă devreme, ca să nu-i lăsăm timp să-şi ia seama. Cu cât vom lucra mai repede, cu atât avem mai mari şanse de izbândă.

— Merg şi eu cu voi, tată, zise George cu hotărâre. Cum eu am fost acela care a gonit rechinii, am tot dreptul să iau parte la expediţie.

— Fireşte, băiete, râse Farrow. Găseşti tu întotdeauna un motiv, când e vorba să-ţi pui viaţa în primejdie. Bine, mă învoiesc, dar, te rog, să fii ceva mai prevăzător ca de obicei, fiindcă nu e glumă ceea ce vrem noi să facem.

Se cere însă să chibzuim bine înainte de-a întreprinde ceva. Pentru a nu pune în primejdie viaţa fetei.

— Lasă că găsesc eu ce, strigă cu însufleţire George. Mai mult, încă, poate reuşesc eu singur cu Petre s-o smulgem piratului.

— Aşa, vrei să te faci iar scafandru, după cum înţeleg! Nu, dragul meu, mută-ţi gândul, zise foarte serios Farrow. Pe cât ştiu, se aţin pe-aici o sumedenie de rechini pe coastă. Până să prinzi tu de veste, te-au şi înhăţat. Şi de ce sunt în stare, ai putut vedea la bietul van Merck. De lăsat în apă, nici nu poate fi vorba, băiete. Trebuie să ne strecurăm până la bric, fie cu submarinul, fie cu o barcă de aluminiu. Pe urmă, se cere să lucrăm la repezeală, dar şi cu mare băgare de seamă, adică să găurim vasul, împiedicând în acelaşi timp pe Jonny să se atingă de fată.

— Tocmai asta e principalul şi mă tot gândesc cum să facem. Te pomeneşti că, de necaz, ticălosul e în stare s-o omoare.

În timp ce vorbeau, submarinul trecuse prin faţa insulelor Solombo. Bricul o luase şi el în aceeaşi direcţie. Nădejdea căpitanului Farrow că Jonny plănuia să rămână peste noapte acolo părea să se împlinească. După o jumătate de ceas, bricul se apropiase de insule. Viră apoi brusc şi se îndreptă spre una nelocuită, temându-se că Farrow va da alarma.

Pentru cei de pe submarin, Insula aleasă de pirat era foarte nimerită pentru salvarea tinerei fete. Dacă vor ajunge lucrurile la o luptă cu arme de

foc, împuşcăturile nu vor putea fi auzite pe celelalte insule, deoarece cea mai apropiată era la o jumătate de ceas de drum pe apă. Şi chiar astfel, până să vină cineva, fata va fi salvată şi submarinul va fi dispărut de mult în apă.

Căpitanul îl chemă pe timonier în turn şi-i dădu ordin să ţină vasul în loc şi să observe ce face bricul. Într-adevăr, Jonny din Sumatra se apropiase de insulă şi nu mai încăpea îndoială că avea intenţia să acosteze acolo.

Farrow îşi adună echipajul în sala cea mare şi le spuse oamenilor despre ce e vorba. Îi întrebă apoi dacă sunt şi ei de părere să se încerce eliberarea prizonierei. Aşa era obiceiul căpitanului. De câte ori se plănuia vreo întreprindere primejdioasă, cerea învoirea oamenilor săi. Marinarii cu care împărtăşise atâta amar de ani bucuriile, ca şi necazurile, ascultându-l orbeşte, erau consideraţi de Farrow drept camarazi şi nu făcea nimic important până nu se sfătuia cu ei.

Bineînţeles că marinarii se învoiră cu entuziasm. Căpitanul le mai spuse şi despre rugămintea rănitului, care rămăsese schilod de pe urma ticălosului aceluia de pirat, de-a fi debarcat la Sumatra, pentru a salva din ghearele piratului o mare avere, pe care acesta năzuia să pună stăpânire.

Se discutară diferite mijloace pentru a-l trage pe sfoară pe Jonny. Toţi erau de părere că omul acesta e cât se poate de primejdios şi că, dacă va vedea că e pe cale de-a fi prins, va căuta cu siguranţă să o arunce pe fată în apă. Mai ştiau că lupta va fi dârză, că va curge mult sânge, vor fi poate şi morţi, până ce vor izbuti să-l biruie pe el şi pe piraţii lui. Mai toţi erau pentru luptă. Prea puţini erau pentru un şiretlic, fără a putea da însă un mijloc care să aibă perspective de izbândă. Şi-apoi, nici nu mai era timp de chibzuit mult. Se însera şi până să răsară luna, faptul trebuia adus la îndeplinire.

În sfârşit, se făcu tăcere adâncă, pe care George o rupse cu un râs vesel.

— La ce atâta bătaie de cap? Zise el. Cum s-o înnopta, ne apropiem de bric, eu şi Petre ne furişăm cu barca de aluminiu până la el şi aruncăm pe bord câteva grenade de mână, cu gaze, din cele fabricate de prinţul Ghasna. Pe urmă, după o jumătate de ceas, ne putem duce fără frică pe bric. Fetei n-are ce să-i strice un leşin de douăzeci şi patru de ore şi prinţul ne-a asigurat doar că gazele acestea nu pot lăsa urme dăunătoare sănătăţii.

III.
O FAPTĂ ÎNDRĂZNEAŢĂ.

BRAVO, GEORGE, asta e într-adevăr o idee minunată! Exclamă căpitanul. Ti se va lăsa ţie şi iui Petre cinstea de-a pune la cale salvarea unei copile nevinovate. Noi te vom urma şi vom cerceta cu de-amănuntul bricul. Poate că vom găsi destul material ca să-l înfundăm în sfârşit pe acest Jonny, unul dintre cei mai fioroşi bandiţi ai mărilor. Acum, la drum! Ne lăsăm la fund şi îndată ce se va întuneca, ieşim la suprafaţă şi ne ducem cu bărcile de aluminiu la bric. Să nu vă apropiaţi prea mult de pirat, cad s-ar putea să aibă ceva instalaţii de semnalizare, care să vă dea de gol. Petre e destul de îndemânatic în mânuirea grenadelor, aşa că le poate arunca de la distanţă şi sunt sigur că nu va da greş.

Îl bătu pe George cu dragoste pe umăr, apoi alerga în turn, lăsându-i pe Rindow să aleagă prin tragere la sorţi oamenii care vor cerceta bricul.

Plundow îi comunica iul Farrow, îndată ce-l văzu, ca bricul ancorase într-adevăr la malul insulei, unde se putea foarte bine zări prin ochean.

Imediat, Farrow dădu ordin de schimbare şi submarinul porni încet spre insulă, în timp ce căpitanul nu-şi lua privirile de la bric. Peste cel mult o jumătate de ceas, trebuia să se lase

întunericul. În nici-un caz nu puteau sa se apropie prea mult, mai ales cu periscopul deasupra apei.

Când fu la vreo mie de metri de bric, trase periscopul înăuntru. Un sfert de ceas, vasul alunecă binişor prin apă şi acum Farrow ştia că până la insula nu mai erau decât doua sute de metri. Submarinul stopă, iar el împinse periscopul afară.

În vreme ce căpitanul aştepta sa se întunece, oamenii pregătiră piesele a trei bărci de aluminiu, apoi le aşezară în apropierea scăriţei care ducea la turn.

Totul trebuia să meargă cu iuţeala fulgerului, ca piratul să nu descopere nimic, dacă i-ar fi venit cumva gândul să lumineze. Apa cu un reflector.

Apa se întuneca din ce în ce. O comandă şi începu pomparea apei din tancurile de balast. Uşurel, vasul se ridică la suprafaţă; Petre deschise chepengul turnului; în grabă bărcile de aluminiu fură duse pe punte şi montate la repezeală. Farrow apropie şi mai mult submarinul de bric. Deşi era întuneric beznă, cu instinctul lui înnăscut de marinar, ghicea că mai avea loc destul între el şi vasul duşman. Când dădu comanda de stopare, socoti că distanţa dintre cele două vase nu era mai mare de douăzeci de metri. Mai mult nu cuteza să se apropie. Încet şi cu mare băgare de seamă fură lăsate bărcile pe apă. George şi Petre coborâră cei dintâi, având fiecare din ei câte patru grenade de mână, cu gaze, care erau prea de ajuns.

Petre ghicea şi el, mai mult decât zărea, locul unde se afla bricul. Vâsli încet, drept înainte, apoi, după câteva minute, se opri şi se ridică în picioare. În faţa lor se ridica nelămurit, întunecat şi ameninţător bricul piratului. Auzi acum paşi pe punte şi un glas bodogănind. Era probabil santinela căreia nu-l convenea pesemne defel întunericul care-l înconjura. Prima grenadă a lui Petre pocni pe podeaua bricului. Urmă o bufnitură, un geamăt, apoi nimic. Celelalte grenade zburară după cea

dintâi, explodând şi ele. Petre şi George se întoarseră repede la submarin, de teamă ca gazele răspândite fulgerător să nu-i ameţească şi pe ei.

De pe bric nu se auzea nimic. Nici-un ţipăt, nici-o împuşcătură, nici un semnal de alarmă. Gazele inventate de prinţul Ghasna cu ajutorul doctorului Bertram aveau un efect uimitor.

Cei de pe submarin aşteptară o jumătate de ceas, apoi porniră cu bărcile spre bric. Tocmai răsărise luna şi lumina ca ziua. Se urcară, cu George, care mergea înainte, pe punte, căţărându-se de lanţul ancorei şi văzură trei trupuri nemişcate. Efectul gazelor fusese într-adevăr fulgerător.

Petre se codi o clipă înainte de-a coborî înăuntrul vasului, căci s-ar fi putut ca gazele să nu fi pătruns până aici, îşi luă însă inima în dinţi şi păşi pe scară. Jos dădu de un al patrulea ins zăcând în nesimţire. Aprinse lampă de buzunar şi se uită la el, dar nici unul dintre cei de până acum nu era temutul Jonny din Sumatra.

Probabil că se va fi aflând în cabina lui şi se va mira grozav la deşteptare, când va vedea că prizoniera a dispărut. Cele douăzeci şi patru de ore în care va fi fără cunoştinţă se vor fi şters cu desăvârşire din memoria lui şi, poate că, la întoarcerea lui în Padang, nici nu-şi va da seama că a ajuns cu o zi mai târziu decât credea.

Acum se aflau în bric, în afară de căpitan, Rindow şi doctorul Bertram, încă şapte marinari, care se împrăştiară, după planul făcut de ei mai înainte, în interiorul vasului, ca să-l cerceteze cu amănunţime.

Dar nu găsiră nici ţipenie de om. Farrow, care se afla în cabina lui Jonny şi căutase zadarnic hârtii compromiţătoare, se posomori când veniră să-l aducă vestea.

— Sumatra-Jonny e mai şiret decât mi-l închipuiam, zise el cu ciudă. Va fi bănuit că-l voi ataca peste noapte şi de aceea, pe dată ce s-a întunecat, a luat fata cu el, s-a urcat într-o barca şi

a fugit Cu siguranţă că e undeva pe uscat. Poate că are prieteni pe insula cea mai apropiată şi va rămâne până dimineaţă acolo. Hm..., proastă afacere: va trebui acum sa căutăm să punem mâna pe el când vom ajunge la Sumatra.

— Nu, tată, eu nu sunt de părerea ta, strigă George. Acum îl avem în mână şi nu trebuie să-l lăsăm să ne scape. Nu se poate să nu se întoarcă. Doar nu va rămâne în vecii vecilor pe insulă. Fireşte că va prinde bănuieli când nu-şi va vedea santinelele, va crede însă că s-au îmbătat şi se va linişti. Va veni deci pe bord, unde îl voi întâmpina eu cu o grenadă de gaze. Mă duc să-mi iau masca. Voi coborâţi în barca de aluminiu şi staţi undeva prin apropiere, la pândă. După ce totul va fi gata, eu vă voi da un semnal şi veţi veni să mă luaţi, împreună cu fata. I-o vom lua astfel cu douăzeci şi patru de ore înainte fui Jonny – atât ajunge ca să salvăm avutul fetei.

— N-am ce zice, George, ai astăzi nişte idei geniale! Exclamă căpitanul încântat. Planul tău e minunat. Aşa o să şi facem. Dar nu vei rămâne singur, ci cu Petre. Altminteri n-aş avea linişte. Vă trimit imediat măştile de gaze şi câteva grenade de mână. Nu putem şti câţi oameni de echipaj are bricul.

— Ştiu eu, zise Petre. Şase oameni de echipaj şi căpitanul, am văzut după cabine şi hamacuri.

— Atunci n-aveţi decât trei inşi împotriva voastră, fiindcă patru sunt scoşi din luptă. S-ar putea totuşi să mai vină cineva de pe insulă, pentru cine ştie ce treabă pe bric. În sfârşit, suntem şi noi pe aproape. Mai că-mi vine să trag submarinul direct în spatele bricului, nu ştiu însă dacă apa e destul de adâncă, iar dacă piratul se întoarce la ziuă, ar putea să ne vadă. În orice caz, departe n-o să fiu şi, cum voi vedea că e vreo primejdie, vă vin în ajutor.

Peste o jumătate de ceas, măştile şi grenadele fură aduse pe bord. Farrow cercetase în vremea

asta cabina căpitanului, dar nu găsise nimic suspect. Jonny din Sumatra fusese destul de prevăzător ca s-ascundă hârtiile compromiţătoare. Se aştepta ca vasul să fie controlat oricând de poliţia engleză.

— Tu, Petre, rămâi de veghe pe punte, în timp ce eu voi mai cerceta niţei vasul, fi zise George Uriaşului.

— Fii însă cu băgare de seamă, îl sfătui Farrow. Mai mult ca sigur că Jonny are aici vreo instalaţie cu care poate arunca vasul în aer în fiecare moment. Fereşte-te să te atingi de vreo manivelă ascunsă sau să apeşi pe vreun buton.

— Lasă că ştiu eu să mă păzesc, răspunse tânărul. De altfel, m-am gândit şi eu la una ca asta. Ceea ce vreau să fac, e să scotocesc încă o dată toate cutiile şi sertarele din cabina lui, poate descopăr ceva tăinuit.

— Şi la asta se cere să fii prevăzător, dragul meu. Se zice că piratul se slujeşte în crimele sale de anumite otrăvuri grozave, necunoscute de cei mai mari chimişti europeni. Să nu fie vreun ac otrăvit înfipt în unul din aceste sertare şi să te înţepi chiar fără să bagi de seamă.

— Am auzit şi eu despre otrăvurile lui, tată; de aceea voi fi cât se poate de prevăzător; vreau să-l trag pe sfoară, tocmai fiindcă omul acesta e atât de viclean şi crede că nu-l poate întrece nimeni.

— Dacă nu te-aş crede în stare, nici nu ţi-as fi îngăduit să faci încercarea, răspunse Farrow grav. Aşa. Acum noi plecăm. Încă o dată, fii cu mare băgare de seamă!

Strânse mâna lui George şi a lui Petre, apoi coborî cu tovarăşii săi în barcă, în curând, plescăitul lopeţilor se pierdu în noapte şi Petre cu George rămaseră singuri pe bric, cu cei patru oameni care zăceau ca morţi.

Petre rămase pe punte, pe când George se întoarse în cabina mult temutului pirat Jonny din Sumatra. Ce îl interesa mai mult pe tânărul nostru era un dulăpior îngust, de mahon, înţepenit în perete şi care părea să aibă o mulţime de sertare. Deşi Farrow cercetase conţinutul în treacăt, George avea presimţirea că aici se ascundea o taină. Trase câteva sertare şi se uită cu lampa de buzunar în fundul dulăpiorului. Spatele era tot din mahon şi foarte neted.

Totuşi el ştia că rareori reuşeşti de la întâia încercare. Trase toate sertarele unul după altul. Când ajunse la cel din urmă, văzu jos în fund un buton.

Întinse mâna ca să apese pe el, dar în clipa aceea îşi aduse aminte de sfatul tatălui său. Dacă acest buton va fi prevăzut cu vreun mecanism primejdios sau cu ace înveninate?

Apucă pumnalul dăruit de Sanja. Apăsă binişor cu vârful lui pe buton şi văzu ridicându-se o clapă, care lăsa să se vadă o deschizătură. Nu se auzi însă nici cel mai mic zgomot care să însemne vreo primejdie. Se uită cu băgare de seamă înăuntru şi se trase îndărăt îngrozit Era cât pe-ce să-i scape pumnalul din mână şi tocmai de el avea acum cea mai mare nevoie, căci avea de susţinut o luptă in care îi era viaţa in joc.

Prin deschizătură, văzu capetele a două năpârci – cel mai veninoşi şerpi de pe insulele Sundei. Vru să lase clapa la loc, dar acum avu prilejul să cunoască şi mai bine vicleşugurile unui ticălos de soiul lui Jonny din Sumatra. În interiorul dulapului se afla un mecanism care împiedica închiderea.

Cele două târâtoare păreau înspăimântate de lumina lămpii care le cădea în ochi. Nu cutezau să iasă de unde erau, aşa că George trebuia să dea el întâi atacul. Întinse braţul stâng cu lampa înainte şi îndreptă lumina spre ochii sclipitori ai unuia din şerpi, văzu cu bucurie că vipera se trage niţel îndărăt cealaltă însă se pregătea să se repeadă la el.

Tăişul ascuţit al pumnalului reteză dintr-o dată, până la rădăcină, capul fioroasei târâtoare. Trupul viperei se zbătea cumplit în cutia din fundul dulapului, în ultimele spasme ale morţii.

Cea de-a doua năpârcă se repezi furioasă înainte, dar, spre norocul lui George. De-a dreptul în lumina care-o orbea. Simţi izbitura viperei în sticla felinarului, în aceeaşi clipă însă ridică pumnalul şi tăişul se lăsă fulgerător peste grozava târâtoare.

George tăiase odată cu capul şarpelui şi o bucată de trup. Aşa că partea aceea se zbătea, iar limbile ascuţite ale gurii căutau să ajungă la el. După câteva momente, zbuciumul năpârci se potoli.

George îşi simţea fruntea îmbrobonată de sudoare. Închise o clipă ochi Emoţia prin care trecuse îl impresionase mai mult decât ar fi crezut. Îşi reveni însă repede şi stătu să chibzuiască. Acolo trebuie să fie taina piratului; altminteri ce rost ar fi avut năpârcile? Sau se slujea de ele pentru crimele lui, ca să dea apoi vina pe şerpi şi să iasă el basma curată?

Nu, nu, cu neputinţa. Pe uscat, ar mai fi înţeles, dar pe apă... Cu siguranţă că şerpii erau paznicii tainei care se ascundea acolo.

George aşteptă până ce zbuciumul târâtoarelor se potoli, se întinse iar jos, le împinse apoi în lături cu vârful pumnalului şi ridică din nou clapa. Tot cu ajutorul pumnalului trase afară trupurile şerpilor şi văzu în cuşca lipita de perete o cuşetă îngustă, de oţel. O scoase afară şi un zâmbet de triumf îi flutură pe buze. în caseta asta pe care o ţinea în mâini era poate soarta lui Jonny din Sumatra. Vârî repede trupurile şi capetele şerpilor in cuşcă, închise toate sertarele la loc cu o înfrigurare uşor de înţeles.

Se uită la ceasul de la mână şi spre marea lui mirare văzu că era aproape miezul nopţii. Atât de mult să fi trecut de când se afla acolo sau îi trebuise ceva vreme până să biruie năpârcile, deşi

lui i se păruse că totul nu ţinuse decât câteva secunde?

Puse caseta pe masă, apoi se urcă pe punte şi găsi aici pe Petre, care stătea nemişcat şi asculta cu încordare. Când George se apropie de el, Uriaşul îl trase aproape şi-i şopti:

— Mi se pare că vine cineva. Pare să fie o luntre care a pornit dinspre insula de colo. Pesemne că piratul a aşteptat până ce luna s-a acoperit de nori şi acum se crede în siguranţă, altminteri ar fi auzit împuşcături sau alte semne de luptă. Ia să ne pregătim noi măştile.

— Petre, răspunse George tot în şoaptă, mi-a venit o idee. Jonny ăsta o să-şi cheme santinelele; noi să-l răspundem bâiguind, prefăcându-ne beţi. Să vezi că o să se mânie grozav şi o să-şi piardă capul.

— Hm... mă tem să nu-i trimită pe tovarăşii săi înainte pe bord. Atunci, n-avem încotro, trebuie să aruncăm o grenadă jos în luntre. Sst! Ia seama!

George auzi şi el plescăitul uşor al lopeţilor, care se apropiase. Îşi aduse imediat masca şi luă în mână una din minunatele grenade de gaze fabricate de prinţul Ghasna. Măştile erau astfel făcute, încât se putea auzi şi vorbi foarte bine prin ele.

— Ei, Jack, Jimmy, unde sunteţi? Întrebă cineva cu glas scăzut dar aspru.

Petre râse răguşit şi bolborosi:

— Ce... cum... bricul... aaahoil.

O înjurătură grozavă îl răspunse.

— Luav-ar dracu de beţivii! Duceţi-vă numaidecât la ei şi trageţi-le o bătaie să se înveţe minte. Bănuiam eu că au să se îmbete ca porcii! Vin şi eu pe urmă cu fata.

Dar până a nu apuca tovarăşii lui Jonny să se agaţe de lanţul ancorei, Petre, ai cărui ochi ageri ce deprinseseră cu întunericul, zărise locul unde se oprise barca piratului.

Se auzi o pocnitură, câteva strigăte înăbuşite în barcă, apoi se făcu tăcere. Fireşte că Petre şi George avuseseră grijă să-şi pună mal întâi măştile, aşa că putură aştepta în linişte o jumătate de ceas, pe urmă George îl trase pe Uriaş jos în cabina piratului; îşi scoase masca şi-i zise:

— Petre, am descoperit taina lui Jonny din Sumatra. Era ascunsă acolo, în dulap şi păzită de doi şerpi veninoşi, pe care i-am omorât cu pumnalul Sanjei. Uite, aici, în casetă, vom afla ce e.

— Minunat, domnule George, strigă Petre entuziasmat Al înfăptuit într-adevăr un lucru de seamă, dar şi foarte primejdios, pe când eu stăteam sus pe punte cu mâinile în sân ca un tont. Ce-o să se mai bucure domnul căpitan!

— Cred şi eu, răspunse George râzând. Dar tot mai mare o să fie bucuria bătrânului van Merck când îşi va vedea nepoata. Hai acum să le dăm de veste alor noştri că pot veni.

Urcară scara care ducea pe punte, George ducând strâns caseta la subţioară. Petre lăsă lumina să cadă spre barca de lângă lanţul ancorei şi văzu trei trupuri de bărbaţi şi o fată zăcând în nesimţire, în fundul bărcii.

George roti de trei ori lampa de buzunar deasupra capului. Era semnalul convenit cu tatăl său.

La cel mult cincizeci de metri de bric se înălţă deodată din apă trupul întunecat al „Dox”-ului şi după numai câteva minute, două bărci de aluminiu fură montate şi câţiva oameni de pe submarin porniră spre bric.

— Totul e în regulă, George! strigă Farrow încă de departe. Aţi găsit fata?

— O să daţi îndată de barca în care e ea şi Jonny din Sumatra, cu doi tovarăşi de-ai săi. Luaţi fata cu voi. Eu cu Petre vom cobori în cealaltă barcă, răspunse el vesel.

Petre luă acum din mâna tânărului caseta grea de oţel, ca acestuia să-l fie mai uşor la coborât

În vremea asta, căpitanul Farrow alătură barca de aceea a piratului şi trase fata în ea, apoi pomi îndărăt spre submarin.

De-abia după ce Maja van Merck fu aşezată binişor în cabina Sanjei şi doctorul Bertram, care o examină, constată că starea ei nu prezintă nimic îngrijorător, văzu Farrow caseta din mâna lui Petre.

— Ce e cu asta, unde ai găsit-o, George? Făcu el speriat. Văd sânge pe ea.

— E sânge de şarpe, tată, răspunse tânărul zâmbind şi-i povesti cele întâmplate.

Căpitanul Farrow îl bătu pe umeri şi zise cu mândrie:

— Te-ai purtat şi în împrejurarea asta, dragul meu, ca un adevărat bărbat Bravo, băiete! Acum vom afla şi noi taina mult temutului Jonny din Sumatra. Cred că putem deschide fără şovăială caseta, poate că vom găsi în ea unele îndrumări privitoare la moştenirea tinerei Maja van Merck.

IV.
TAINA LUI JONNY DIN SUMATRA.

PETRE ADUSE UN CIOCAN şi o daltă şi în câteva minute deschise caseta. Conţinutul era acoperit cu o bucată de piele moale, pe care căpitanul Farrow o dădu uşor la o parte. Se putea foarte bine ca şi aici să fie vreun vicleşug aducător de moarte. Jonny din Sumatra crezuse însă că năpârcile erau de-ajuns.

Caseta avea două despărţituri, într-una din ele erau numai hârtii, în cealaltă, câteva pungi mici de piele. Desfăcu una din ele şi câteva pietre de safir se împrăştiară pe masă.

— Oare de unde să le fi şterpelit? Se întrebă Farrow clătinând din cap. Bănuiesc că şi în pungile

celelalte sunt tot astfel de pietre preţioase. Hai să cercetăm mai întâi hârtiile.

Erau scrisori atât de compromiţătoare pentru unii, încât i-ar fi băgat în puşcărie pentru multă vreme. Jonny era în legături de afaceri cu mulţi pungaşi, tăinuitori şi alţi bandiţi. Ştia bine căpitanul Farrow că poliţia olandeză se va bucura foarte mult când va pune mâna pe corespondenţa asta. Principalul era ca piratul să nu observe prea curând lipsa casetei, altminteri cu siguranţă că nu va mai îndrăzni să se arate pe insula al cărei nume îl purta. George insă vârâse şerpii îndărăt in cuşcă şi avusese grijă să şteargă petele de sânge.

În fundul casetei, sub voluminoasa corespondenţă, Farrow găsi un caiet gros, înfăşurat într-o bucată de muşama. Îi deschise repede şi găsi ceea ce îşi închipuise, de altfel. Era un fel de jurnal al piratului.

Îl răsfoi în grabă şi se cutremură de groază. Era o întreagă mărturisire a faptelor lui, care îl ducea nu o dată, ci de zeci de ori la spânzurătoare. Toate soiurile de crime, asasinate nenumărate erau trecute acolo. Cariera lui Jonny din Sumatra era pe sfârşite.

Un pasaj îl interesa îndeosebi pe Farrow: descrierea locuinţei lui. Din unele indicaţii reieşea că se află undeva prin apropiere de Padang. Printre altele, mai era vorba în caiet de unul Bangi, care sugrumase în pădure, din ordinul banditului, doi negustori bogaţi de pietre scumpe.

Expresia „ordin” atrase atenţia lui Farrow. Citi apoi şi în alte locuri numele acestui Bangi care părea să fi devenit primejdios.

Ultimele fraze erau scrise cu puţin înaintea plecări din Padang şi se descria în amănunţime crima de pe bricul “Maja" şi ca adaos câteva cuvinte despre fuga lui Bangi.

— Bangi ăsta trebuie să fi fost un om extraordinar, îşi zise Farrow. Probabil un malaiez care fie din devotament, fie de frică executa toate

poruncile piratului, omorând chiar oameni pe care nici nu-i cunoştea şi care nu-i făcuseră nimic.

Farrow le spuse pe scurt celorlalţi ce conţinea caietul şi stârni indignarea tuturor.

— Păcat că nu l-am citit înainte, domnule căpitan, zise Rindow. Îl luam pe pirat cu noi şi-l predam fără multă vorbă pe el şi jurnalul lui autorităţilor din Padang. N-ar mai fi avut fata de ce să se teamă că va dispărea averea moştenită.

— Omul acesta merită o pedeapsă exemplară, pe care sper că şi-o va primi intr-un fel sau altul. Dar acum, George, te-aş ruga să te odihneşti niţel; tu, Petre, de asemenea. Vom pomi acum cu viteză maximă spre Padang, unde cred că vom ajunge în cel mult treizeci de ore.

George nu aşteptă să-l spună de două ori. Întâmplarea cu năpârcile îl istovise şi de-abia acum simţea oboseala. Cum puse capul pe pernă, adormi adânc.

Se trezi a doua zi, odihnit şi vesel, mâncă repede ce-i aduse Petre şi urcă sprinten în turnul submarinului, unde-i găsi pe Farrow şi Rindow stând de vorbă. Dădu bună dimineaţa şi-l întrebă apoi pe tatăl său:

— Ai mai găsit ceva în caiet care să ne dea vreo lămurire în privinţa tainei tinerei fete, tată?

— Ceva pomeneşte el despre asta, răspunse căpitanul, dar foarte nelămurit. Scrie numai că trebuie neapărat să se căsătorească cu Maja ca să ajungă în stăpânirea unei mari averi. De altfel, asta o ştim de la bătrânul van Merck. Vom afla mai multe astăzi după-amiază ca să ştim cum stau lucrurile. Bănuiesc că Jonny se va grăbi s-ajungă cât mai curând la Padang. Lasă, că au să-l întâmpine autorităţile cum se cuvine. Caseta de oţel o va preda Maja van Merck prefectului de poliţie. Cred că acesta îl va aresta chiar pe bric.

— Ar fi cea mai bună soluţie. Numai aşa tânăra fată va fi în siguranţă, îşi dădu cu părerea Rindow.

Numai bietul van Merck o să-l ţină minte cât o trăi pe Jonny din Sumatra. Ce dihăniie păcătoasa!

La aceste din urmă cuvinte, ofiţerul îndreptă mâna spre mare. Un rechin enorm îşi arătă pântecele lui albicios lângă submarin, apoi ţâşni în apă ca o săgeată.

— Da, da, făcu Farrow îngândurat, bine ar fi pentru marinari să nu mai existe astfel de dihănii şi altele. Ei, dar ce să-l faci, sunt şi ele tot făpturile lui Dumnezeu! Apoi, schimbând vorba, Farrow adăugă: Spre norocul nostru, nu se vede nici-un distrugător englez prin preajma noastră şi Jonny din Sumatra nu poate să comunice deocamdată cu nimeni prin radio. Până să se trezească ei, vom fi trecut, sper, strâmtoarea Sundei.

Până la amiază nu întâlniră nici-un vas. Apoi intrară în linia navigabilă a Sundei, unde trebuiră să se lase de două ori la fund din pricina unor vapoare care le tăiau calea. Odată primejdia trecută, porniră cu mare viteză înainte.

După prânz, doctorul Bertram trimise pe un marinar la căpitan să-l spună că bolnavul se poate trezi dintr-un moment într-altul. Farrow alergă imediat cu George şi Rindow la infirmerie. Conducerea vasului o luă acum Brun.

Bătrânul van Merck zăcea cu ochii închişi în hamacul său. Doctorul, care stătea lângă el şi-i pipăia pulsul, îi zise:

— Trebuie să se deştepte îndată. Pulsul îi e cât se poate de bun. Efectul morfinei slăbeşte, i-am făcut însă o injecţie locală la picior, altminteri s-ar fi putut să nu fie în stare să vorbească din pricina durerilor.

Cum sfârşi Bertram vorba, bolnavul începu să se mişte, deschise ochii, se uită câteva momente buimac în juru-i, privi cercetător la căpitan, apoi zise:

— A. acum ştiu unde mă aflu. Sunt pe submarinul dumitale, domnule căpitan, nu e aşa?

Şi Maja... unde e Maja? Mi-a furat-o ticălosul de Jonny...

— Da, a răpit-o, dar noi i-am luat-o îndărăt, răspunse vesel căpitanul. Acum doarme liniştită, fii fără grijă.

Bătrânul făcu o mişcare ca şi când ar fi vrut să sară jos din hamac. Doctorul îl aşează însă binişor îndărăt pe perne.

— A, da, de bucurie uitasem ce mi-a făcut rechinul, oftă el. Domnule căpitan, povesteşte-mi, te rog şi mie cum ai reuşit să i-o smulgi din gheare.

Farrow îi povesti în câteva cuvinte cele întâmplate. Van Merck întinse mişcat mâna lui George şi murmură cu ochii lucitori:

— Se vorbesc multe în timpul din urmă şi despre dumneata, domnule George. Mi se pare că vrei să-l ajungi pe tatăl dumitale. Îţi mulţumesc din adâncul inimii, căci mi-ai redat-o pe Maja, lumina ochilor mei. Dacă aş fi avut norocul să am şi eu un fiu, aş fi vrut să-ţi semene.

Tânărul protestă cu modestie la laudele bătrânului şi Farrow îi povesti apoi despre caietul găsit de George în cabina piratului.

— Aşadar, tot există o dreptate dumnezeiască, zise bătrânul. Jonny din Sumatra se simţea în prea mare siguranţă, a făptuit crimă după crimă, fără să-i pese de nimeni. Toată lumea la noi îl bănuia, nimeni n-a îndrăznit însă s-o spună pe faţă. Acum a fost, în sfârşit, demascat. Domnule căpitan, ţi-a îngăduit să te arăţi în Padang?

— Nu prea, răspunse Farrow zâmbind. Aş putea avea oarecare neplăceri.

— Doctore, zise acum bătrânul adresându-se lui Bertram, am un organism foarte puternic, cu toată vârsta mea. Nu e aşa că pot debarca în oraş? Nu stau departe de port şi cu automobilul sunt în câteva minute acasă.

— Dacă îmi încredinţezi mie caietul cu însemnări al banditului – continuă el adresându-se

căpitanului – îţi dau cuvântul meu că va fi arestat imediat ce va ajunge în port.

— Depinde de doctor. Zice el că poţi fi transportat pe uscat, eu n-am nimic împotrivă. Caietul şi-aşa voiam să-l predau nepoatei dumitale ca să-l dea prefectului de poliţie.

— Bine, fie, zise doctorul. Vom face aşa ca să fii transportat cu băgare de seamă. Asta nu se poate face însă decât pe întuneric.

— Fireşte, încuviinţă van Merck. Debarcaţi mai întâi pe nepoata mea şi ea va telefona la mine să mi se trimită maşina. N-aş vrea să mă servesc de un taximetru, ar atrage prea mult atenţia.

— Domnule van Merck, interveni Farrow, s-ar putea totuşi ca piratul să observe dispariţia casetei mai curând decât credem noi şi în cazul acesta fii sigur că se va feri să se apropie de Padang. Va acosta undeva mai departe, se va strecura într-ascuns până la casa dumitale şi va încerca din nou să o răpească pe domnişoara Maja. Primejdia există şi trebuie să ţinem seama de ea. De aceea, ar fi mai bine să-mi destăinuieşti şi mie taina în legătură cu moştenirea nepoatei dumitale.

— Asta o făceam în orice caz, domnule căpitan, răspunse în grabă olandezul. Uite care e: fratele meu a cumpărat, cu mulţi ani in urmă, terenuri întinse, în partea muntoasă a ţării. De curând, s-a prezentat un consorţiu la nepoata mea, care e proprietara terenurilor şi s-a oferit să i le cumpere pe o sumă destul de ridicată. Prea stăruiau însă, ca să nu mi se pară suspectă graba asta a lor. Am sfătuit-o atunci pe fată să mai amâne vânzarea, până ce vom consulta câţiva experţi, care să ne spună cam ce valorează aceste terenuri. Mi se pare că Jonny făcea şi el parte din consorţiu, căci la început căuta să mă convingă cu orice preţ s-o îndemn pe nepoata mea să le vândă. Pe urmă, după ce mi-a cerut mâna fetei, s-a opus cu energie ca s-o lase să le vândă. De aceea, bănuiesc că terenurile acelea au o valoare foarte mare. Banditul voia la

început să se îmbogăţească odată cu ceilalţi, apoi s-a gândit că, însurându-se cu nepoata mea, ar deveni el singur proprietarul lor.

— Unde se află aceste terenuri? Întrebă Farrow. S-ar putea ajunge şi din altă parte a coastei la ele sau numai din Padang?

— Sunt la vreo sută de kilometri de Padang, spre sud-vest, îl lămuri bătrânul. Se mai poate pătrunde la ele, tot la vreo sută de kilometri de oraş, pe apă, acostând într-un golf al mării şi trecând apoi printr-o pădure seculară până la o căsuţă de vânătoare, unde îmi plăcea mie adesea să mă duc să mă odihnesc. Sper că, după ce mi se va pune un picior artificial, voi putea să mai mă duc şi de-acum încolo, adăugă olandezul şi unde veţi putea sta şi dumneavoastră, domnilor, fiindcă dacă Jonny nu apare în Padang, cu siguranţă că va veni acolo.

— Minunat! Făcu Farrow încântat. După ce vă vom debarca pe dumneavoastră în Padang, ne vom duce să ne punem la pândă acolo. Fii pe pace că n-o să ne mai scape. Dacă n-ai nimic împotrivă, domnule van Merck, o să cercetăm şi noi mai de-aproape ce e cu terenurile acelea, poate descoperim noi ce le ridică atât valoarea încât un consorţiu stăruie să pună mâna repede pe ele. În orice caz, lucrul e suspect.

— O, v-aş fi chiar foarte recunoscător, domnule Farrow. Făcu olandezul cu bucurie. Dar cum vom putea comunica unii cu alţii?

— Eşti în termeni buni cu prefectul poliţiei?

— Da, răspunse nedumerit bătrânul, suntem chiar buni prieteni.

— Atunci voi expedia o radiogramă poliţiei din Padang, în care voi lămuri ce voi fi găsit – dacă voi găsi ceva, bineînţeles.

— Nici nu-ţi închipui ce serviciu îmi faci! Exclamă bătrânul încântat.

— Noi nu ne oprim niciodată la jumătatea drumului, răspunse Farrow zâmbind. Când

începem un lucru, îl ducem până la capăt.

Doctorul Bertram îi făcu semn căpitanului să sfârşească şi zise:

— Aşa. Destul pentru ziua de azi. Bolnavul nostru are nevoie de linişte şi odihnă, mai ales că peste treizeci de ore va trebui transportat pe uscat.

— Atunci, la revedere şi însănătoşire grabnică, ură Farrow olandezului. Sper că totul se va sfârşi cu bine. Cam ghicesc eu ce trebuie să fie cu terenurile acelea. Dacă bănuielile mele se adeveresc, ştiu că are de ce să se bucure nepoata dumitale. Încă o dată, la revedere, domnule van Merck şi fii liniştit.

Bătrânul dădu obosit din cap. Convorbirea avută cu Farrow îl istovise. Cum ieşi el pe uşă, închise ochii şi adormi imediat.

— Am presimţirea că vom avea de furcă mai mult decât ne închipuim noi, zise deodată George, pe când urcau iar în turnul submarinului. Cu siguranţă că, îndată ce se va dezmetici, piratul îşi va da seama că a fost adormit de noi şi că vom fi cercetat bricul. Întâia lui grijă va fi să alerge la casetă şi văzând că a dispărut, în loc să se ducă la Padang, va acosta în golful despre care ne-a vorbit van Merck, pentru a pune ceva nou la cale.

— Ai dreptate, dragul meu, răspunse îngrijorat Farrow. Jonny din Sumatra e o vulpe vicleană şi va mirosi îndată primejdia. În orice caz, l-am luat-o cu douăzeci şi patru de ore înainte şi în vremea asta se pot întâmpla multe.

— Ba cred că i-am luat-o înainte cu mult mai mult decât atât, judecând după iuţeala vasului nostru. De altfel, acum putem opri compresoarele, prea forţăm maşinile, îşi dădu cu părerea Rindow.

Se apropie de porta-voce şi vru să dea ordinul, dar băgă de seamă că motoarele îşi micşoraseră viteza. Duduitul avea chiar un sunet ciudat, care nu putea scăpa auzului unor marinari cu experienţă ca el.

— Hm... mi se pare că am păţit-o, făcu îngândurat Farrow, apoi întrebă prin porta-voce în sala de maşini ce s-a întâmplat.

— Cilindrul pompei principale a plesnit, i se răspunse de jos. Motoarele s-au încins prea mult.

— Bine, mă duc eu singur în sala de maşini să văd ce e. Îi zise Farrow inginerului. Submarinul poate sta liniştit pe loc; ne aflăm dincolo de calea obişnuită a vapoarelor şi, chiar dacă s-ar ivi ceva suspect putem dispărea cu ajutorul electromotoarelor.

— Să sperăm că Hagen va repara repede stricăciunea, răspunse Rindow, vrând să pară liniştit. Ar fi păcat să pierdem timpul câştigat. Dacă ticălosul acela de pirat ne-o ia înainte, ne putem aştepta la o primire nu tocmai plăcută.

— Cred şi eu făcu Farrow necăjit în orice caz, reparaţia nu e chiar aşa de uşor de făcut Şi-apoi ne trebuie câteva ceasuri până să se răcească motoarele.

— Proastă afacere! Zise Rindow ridicând din umeri. Ne-am bucurat prea devreme. E, ce să-l faci, aşa se întâmplă în viaţă.

La întrebarea lui Farrow când va putea fi gata reparaţia, Hagen păru tare îngrijorat.

— Numai mâine la prânz, răspunse el. Motoarele nu se pot răci decât în cel puţin şase ceasuri şi de-abia pe urmă îmi voi putea da exact seama de ceea ce am de făcut. Va fi probabil nevoie de schimbarea unor piese şi asta cere timp.

— Numai mâine la prânz... murmură căpitanul îngândurat. Vom fi pierdut deci paisprezece ore din cele câştigate. În sfârşit cred că tot vom ajunge la vreme.

— Da. Dar va trebui să nu forţăm de la început motoarele, răspunse Hagen. În nici-un caz nu ne putem servi de compresoare. Mai bucuros aş fi să ne ducem deocamdată pe „Insula Odihnei”, unde să pot adăuga vasului îmbunătăţirea pe care am de gând să o fac.

— Bine, dragă Hagen, îndată ce vom sfârşi afacerea cu Jonny din Sumatra, ne întoarcem cu siguranţă la insula noastră. Pentru moment ar fi însă de dorit să termini cât mai repede cu reparaţia cilindrului, încheie căpitanul.

V.
SFÂRŞITUL LUI JONNY DIN SUMATRA.

INGINERUL HAGEN ŞTIA CE SPUNE, a doua zi pe la vremea prânzului motoarele putură fi puse iar în funcţiune şi, după un control amănunţit, îi dădu de veste căpitanului că submarinul poate pleca.

— Hm! Făcu Farrow către Rindow, te pomeneşti că ajungem odată cu Jonny al nostru. Nu face nimic, ba ar avea chiar haz. Dar dacă totuşi o luăm înainte, nu poate fi vorba de mai mult de câteva ceasuri.

— Eu cred că George are dreptate, răspunse ofiţerul. Ticălosul acela o să ţină neapărat să se răzbune, fiind încredinţat că bătrânul van Merck ne va fi vorbit desigur despre terenurile cu pricina şi din câte va fi auzit despre noi, ştie că nu ne vom lăsa până nu vom lămuri şi afacerea asta. Probabil că primul său gând o să fie să ne încolţească acolo.

— De aceea, trebuie să fim cu mare băgare de seamă. Cel mai bun lucru ar fi ca echipajul nostru să-şi ia cât mai multe grenade cu gaze. Mă gândeam că n-ar fi rău să învăţăm şi noi fabricarea lor, îndată ce ne vom întoarce pe „Insula Odihnei”. Nu-i putem obliga pe prinţ şi pe doctor să le fabrice numai ei, e prea obositor. Sunt însă arme minunate şi n-aş vrea să renunţ la ele.

Erau orele trei când ajunseră în rada portului din Padang. Întârzierea forţată îi făcuse însă mult bine bătrânului van Merck, care se simţea acum destul de întremat, spre mirarea doctorului Bertram, căruia nici nu-i venea să creadă că un om la vârsta

lui poate suporta atât de uşor o rană ca aceea pe care o avea olandezul.

George şi Petre o duseră în tăcere pe Maja van Merck pe uscat. Deoarece la ora aceea din noapte nu puteau lăsa singură o fată, George se oferi s-o conducă până la poştă.

Tânărul îşi pusese nişte haine de culoare închisă, ca să nu bată la ochi. Totuşi, era destul de primejdios să întârzie pe străzile oraşului, căci, dacă i-ar fi cerut vreun sergent să se legitimeze, ar fi păţit-o. Pentru „liberă trecere" în oraş, se cerea un permis de la guvernator, care se plătea cu un florin şi jumătate, permis pe care el însă nu-l avea.

Şi, într-adevăr, pe când se îndrepta spre cabina telefonică automată, o umbră in uniformă se desprinse din întuneric şi le ieşi înainte. George se gândi o clipă dacă n-ar fi bine s-o ia la sănătoasa îndărăt spre submarin, dar Maja salvă situaţia.

— Bună seara, domnule sergent, strigă ea veselă, trebuie să telefonez acasă după maşină. Chiar acum ne-am întors. Ce-am mai păţiţi bietul unchiu-meu are o rană grozavă la un picior şi a trebuit să angajăm în drum alţi oameni. Aşa, făcu ea apoi scurt, întorcându-se spre George, dumneata te poţi întoarce în port. Domnul sergent o să fie atât de bun să mă conducă el la telefon.

Fireşte că sergentul se învoi cu mare plăcere şi George alergă înapoi la Petre, care-l aştepta. Nu trecu nici-o jumătate de ceas si automobilul olandezului sosi în port. Cu puţin timp înainte, câţiva oameni din echipajul submarinului, îmbrăcaţi în haine obişnuite de marinari, îl transportară cu mare băgare de seamă într-una din bărci pe bătrân până la debarcader.

Pe când Maja îl ţinea de vorbă pe sergent, van Merck fu ridicat de marinari pe braţe şi aşezat în automobil. Bătrânul îşi luase încă de pe submarin rămas bun de la toţi, aşa că acum le zise cu glas poruncitor marinarilor – ca să se creadă că sunt în slujba lui – să se întoarcă pe bord, apoi îl întrebă

pe sergent dacă prefectul poliţiei se afla în oraş, deoarece avea să-l comunice imediat ceva foarte important.

În vremea asta, după ce echipajul fu îndărăt pe submarin, „Dox”-ul pomi fără zgomot spre golful pe care îl descrisese van Merck. Trebuiau însă să se grăbească, deoarece se temeau ca nu cumva piratul să ajungă înaintea lor acolo.

După puţin timp, urmă ceea ce prevăzuseră ei, adică se transmiteau telegrame urgent la toate poliţiile din cele patru colţuri ale lumii, până şi în Australia, despre crimele acestui fioros bandit Jonny din Sumatra ar fi trebuit să se ascundă în gaură de şarpe ca să nu fie găsit.

Zăbava pe care o avusese căpitanul Farrow acum în port, scăzuse la minimum timpul câştigat înaintea piratului şi socotea că fiorosul criminal trebuie să fi şi ajuns în golf.

Farrow se sfătui deci cu Rindow şi hotărâră împreună să nu ancoreze direct acolo, ci mult mai departe şi să supravegheze golful de la distanţă.

Când răsări soarele, zăriră într-adevăr, pe jumătate acoperit de plante agăţătoare, bricul piratului. Poate că nici nu l-ar fi observat, dacă nu le atrăgea dinainte atenţia bătrânul van Merck asupra golfului.

La drept vorbind, căpitanul Farrow şi tovarăşii săi n-ar mai fi avut pentru ce să se intereseze ce se va întâmpla cu Jonny – era treaba poliţiei să-l prindă – se temeau însă că ticălosul, în ura lui de acum pentru Maja, să nu se dedea la cine ştie ce faptă grozavă, căci probabil o socotea singura vinovată de cele întâmplate.

Trebuia deci urmărit pas cu pas şi ţinut mereu sub ochi. Înainte de-a se lumina bine de ziuă, submarinul fusese lăsat sub apă şi numai periscopul rămase afară. Farrow îl văzu prin el pe bandit, coborând singur pe uscat, întorcând apoi capul şi arătând cu mâna spre mare şi strigând ceva celor doi inşi care rămăseseră la bord.

— Hm, murmură Farrow cu ciudă, nu ştiu, zău, ce e de făcut. Dacă ne văd venind pe apă, au să se ascundă în tufiş şi cine ştie ce sunt în stare să mai pună la cale!

— Ştii ce, tată? Strigă George care îl auzi. Lasă-mă pe mine să le vin de hac nemernicilor ălora. Să ne îndepărtăm şi mai mult de bric, până la un loc de unde nu ne pot vedea, pe urmă ieşim la suprafaţă, iar eu cu Petre ne ducem cu barca la mal. Uite, se vede colo o potecă îngustă, deasupra căreia crengile copacilor se lasă aproape până la pământ. Pe poteca aceea ne vom furişa până la bric, vom arunca vreo câteva grenade cu gaze pe punte şi vom ameţi pe cei doi care stau de pază.

— Bravo, George, tu, dragul meu, ai întotdeauna nişte idei geniale, râse Farrow mângâind cu dragoste obrajii fiului său. Bine, fă după cum crezi.

Submarinul se îndepărtă atât cât să nu poată fi zărit de pe bric, apoi ieşi din apă. O barcă de aluminiu fu montată în grabă, căci totul trebuia să se petreacă repede, deoarece se putea ca din moment în moment să apară vreun vapor îndreptându-se spre port.

George şi Petre ajunseră în câteva minute la ţărm, ascunseră barca în nişte tufe şi porniră pe potecă spre locul unde era ancorat bricul. George, care mergea în frunte – ca de obicei – auzi în curând pe cineva zicând cu glas răguşit:

— Să ştii, mă, că ăla a fost Farrow. Nu mi-o cădea el mie odată în gheare... că aş şti eu ce să-i fac.

— O să stea mult Jonny? Întrebă alt glas.

— Nu cred. S-a dus să-şi ia banii şi să aşeze o mină ca să vadă pe dracu' ăi de-or încerca să se apropie de locul ăla. Pe urmă pornim numaidecât spre insulele Salman, unde are el un prieten, un ăla de face negoţ cu sclavi. Meseria e cam primejdioasă, dar bănoasă, mai ales dacă mai faci şi alte afaceri pe lângă ea. Jonny zicea că o să ne

pricopsim repede. Numai un lucru aş mai vrea înainte de plecare: să dau cu ochii de Farrow ăla, ori cu unul dintr-ai lui.

George zâmbi, pe când Petre clocotea de mânie. Înaintară tot mai mult pe potecă, până ce-i văzură desluşit pe cei de pe puntea bricului. Uriaşul nu se mai putu stăpâni, ieşi din desiş şi le strigă:

— Ei, mă, tu, ăla de colo, uite pe unul dintr-ai căpitanului Farrow, după cum doreai!

Şi, înainte de a-şi sfârşi el vorba, patru grenade de mână zburară pe punte. Toţi cei cinci bandiţi câţi erau acolo vrură să pună mâna pe arme, dar n-avură când. Începură să se clatine, se poticniră şi se prăbuşiră cu o bufnitură pe punte. Pentru cel puţin douăzeci şi patru de ore erau nevătămători, dar până atunci va sosi şi poliţia din Padang ca să-i aresteze.

George alergă la ţărm şi făcu un semn cu mâna spre submarin. Două bărci de aluminiu stăteau pregătite; fură lăsate pe apă şi în ele luară loc Farrow cu câţiva din oamenii săi.

Când aceştia coborâră din bărci, George îi spuse repede căpitanului ce auzise de la bandiţi.

— Mina era, probabil, hărăzită Majei van Merck, zise căpitanul. Credea că fata va veni împreună cu unchiul ei la casa de vânătoare. Jonny ăsta nu e om, ci o adevărată fiară. Prietenul lui din insulele Salomon pare să-l semene. Lasă că poate punem noi mâna odată şi pe dumnealui! Acum să ne grăbim, dragii mei. Poate că reuşim să împiedicăm vreo nouă ticăloşie de-a banditului.

Petre, cu trupul lui uriaş, mergea înainte şi lărgea drumul, înlăturând din cale crengile. În curând, dădură de o potecă; era aceea care ducea la casa de vânătoare a olandezului. La comanda lui Farrow toţi se opriră în loc şi îşi pregătiră armele. Unii ţineau în mână câte o grenadă cu gaze. Alţii revolverele întinse.

Farrow, George şi Petre păşeau în fruntea celorlalţi. Îl frământa grija de soarta Majei. Acest

Jonny din Sumatra va şti să născocească vreo cursă grozavă în care să cadă victimă biata fată, ţinta răzbunări lui de acum.

Dar timpul trecea şi nici-o urmă de-a banditului nu se zărea. Totuşi, trebuia să-l găsească cu orice preţ. Banditul îşi va fi având vreo colibă dosită undeva prin apropierea pavilionului de vânătoare al bătrânului van Merck. Poate că se dusese acolo să pună o mină care să-i arunce în aer pe poliţişti când vor veni să-l caute. Sau se va fi gândit că va fi şi Farrow cu ai săi împreună cu ei. Căpitanul îşi închipuia ce ură grozavă îi va clocotind în pieptul piratului împotriva lui. În câteva ceasuri, făcuse din omul acesta un prigonit, încolţit din toate părţile, pentru care aproape că nu mai exista scăpare. Se gândea cu groază ce soartă l-ar aştepta pe el, Farrow, dacă i-ar cădea viu in mână.

Goana ţinea mereu. Marinarii, obosiţi, rămâneau mereu în urmă. Căldura era de nesuferit. Dar Farrow, George şi Petre nu se lăsau. Alergau tot înainte. Din fericire, nu mai erau şi alte poteci pe care ar fi putut să dispară banditul. Din fugă, examinau scurt desişul, ca să observe dacă nu se vede vreun loc prin care se va fi dosit piratul. Nu era exclus ca ticălosul să se fi ascuns undeva într-un tufiş şi să-l atace pe la spate. Ştia el bine că nu mai avea scăpare decât prin cine ştie ce mişelie.

După socoteala căpitanului, trebuia să fi făcut vreo cinci kilometri de drum prin căldura aceea grozavă, ceea ce era într-adevăr de necrezut. Şi Jonny nicăieri.

Farrow se întreba dacă nu cumva exista şi o altă potecă înspre golf, pe care el să n-o fi văzut şi prin care va fi dispărut banditul. Atunci, toată osteneala lor era zadarnică, Jonny îşi va lua banii de unde îi avea ascunşi, va aşeza mina şi se va feri să se mai ducă pe bric, când ii va vedea de departe pe oamenii săi zăcând nemişcaţi pe punte. Va căuta să se îndepărteze în grabă pe uscat, cu gând să

găsească undeva în vreun port mic, uitat de Dumnezeu, o corabie şi să i se piardă urma.

Deodată se opri brusc, într-un luminiş din faţa lui, văzu o colibă mică de buşteni. Să fie oare casa de vânătoare a lui van Merck? Lui Farrow nu-i venea să creadă, căci prea era mică şi dărăpănată.

Ghici însă îndată că aici era ascunzătoarea banditului. S-o fi aflând el acum înăuntru ca să-şi ia bani şi să aşeze mina care să arunce apoi în aer pe oricine ar cuteza să se apropie de colibă? Le făcu semn cu mâna lui George şi Petre să fie cu băgare de seamă, pe urmă se apropie tiptil de colibă. Ceilalţi doi se ţineau după el, cu grenadele pregătite, pe când Farrow ţinea revolverul întins. Nu ştia dacă gazele au efect şi asupra animalelor şi în pustietatea asta sălbatică se putea să le lasă înainte vreun tigru, o panteră neagră sau altă fiară sălbatică. Ascultă câteva momente, Îşi puse apoi şapca în vârful ţevi revolverului şi se apropie de pervazul ferestrei. Înăuntru, nici-o mişcare. Atunci Farrow se uită pe geam, dar nu văzu pe nimeni.

— Aici n-a fost încă, îi zise ei lui George. Praful e de două degete pretutindeni şi nu se cunoaşte nici-o urmă. Coliba trebuie să fie a lui, nu mai încape îndoială şi nu se poate să nu treacă pe aici la înapoiere. Acum, să mergem, poate dăm de pavilionul de vânătoare al lui van Merck şi putem împiedica atentatul pe care îl pune la cale ticălosul.

— A, uite nişte urme de paşi, făcu George deodată. Să ne luăm după ele şi cred că o să-l găsim cu siguranţă.

Porniră mai departe prin aerul fierbinte şi umed; de astă dată mai încet şi căutând să nu facă zgomot Jonny din Sumatra era cunoscut ca bun ţintaş şi nu s-ar fi dat înapoi să tragă îndată ce i-ar fi văzut.

Trebuiau să prindă de veste înainte ca banditul să-l fi văzut de acolo de unde era ascuns. Dar paşii mari, elastici, pe care îi făceau îl duceau repede, deşi felul acesta de mers era foarte obositor.

În fiecare clipă se puteau pomeni faţă în faţă cu banditul, deşi după urme se cunoştea că alergase şi el nebuneşte. Totuşi, nu mai putea fi prea departe.

Farrow era din ce în ce mai atent Ştia că era în joc viaţa lor şi că se apropiau de un duşman mai primejdios ca oricare pentru ei, din pricina urii grozave pe care acesta trebuie că le-o purta.

Minutele trecură iarăşi într-o încordare de neînchipuit. Pentru întâia oară de când ducea viaţa asta de aventurier, George simţea că inima îi bătea să-l spargă pieptul. Avea şi de ce. Urmăreau un bandit viclean, crud şi stăpânit de o ură neîmpăcată împotriva lor.

Se văzură din nou într-un luminiş. Farrow păşi cel dintâi, urmat de ceilalţi doi. Deodată se auzi un glas aspru în faţa lor.

— Sus mâinile, domnilor.

Era atât de poruncitor şi de tare, încât toţi trei ridicară mâinile, fără să-şi dea seama, ţinând însă armele încleştate.

Lui Jonny din Sumatra – altul nu putea fi – nici nu-i veni în gând să le ceară să lase armele jos. Apăru de după un trunchi de copac uriaş, la cincisprezece metri de ei, cu două revolvere întinse.

— Îmi pere bine că am prilejul să vă cunosc, domnilor, zise el râzând batjocoritor. Mi s-a împlinit în sfârşit o mare dorinţă. O, pe dumneata te ştiu eu cine eşti, căpitane Farrow. Mi-ai distrus viaţa, m-ai lăsat sărac şi mi-ai furat caietul cu secretele mele cele mei intime. Ştii ce pedeapsă ţi se cuvine pentru faptele astea?

Clocotea de mânie, pe când Farrow rămase cât se poate de calm şi-i răspunse:

— Pedeapsă? Dimpotrivă. Meritäm o răsplată – şi încă una mare de tot – că am reuşit în sfârşit să punem mâna pe cel mai fioros criminal din câţi au existat pe faţa pământului. Ce să-l faci, aşa stau lucrurile, dragul meu...

Jonny din Sumatra scoase un urlet de furie. Farrow se aştepta să-l vadă descărcând revolverele şi tocmai se gândea dacă n-ar fi bine să i-o la înainte, dar banditul îşi stăpâni mânia, cu o voinţă de fier şi zise:

— Nu, nu, nu mă las eu mânat de furie ca să te culc la pământ cu un glonţ. Ai scăpa prea lesne. O, dacă te-aş putea sugruma... da... sugruma. Bangi, Bangi de ce ai plecat? Sugrumă-l, sugrumă-l, Bangi!...

Farrow se înspăimântă. Nu cumva banditul înnebunise brusc?

— Bangi! Strigă el iar, cu glas sălbatic şi Bangi veni.

Dintre crengile copacului sub care stătea banditul, se ivi un braţ puternic, acoperit cu păr şi o mână enormă îşi încleştă degetele în jurul gâtului său. Jonny scăpă revolverele din mână, ochii stăteau să-l iasă din orbite, căscă gura, dar nici-un sunet nu se auzi de pe buzele lui.

— Repede! Strigă Farrow. E un urangutan... Trebuie să-l salvăm neapărat!

Se repezi înainte şi ridică în treacăt revolverele de jos. George fu însă mai sprinten ca el. Ştia că aceste maimuţe sunt foarte primejdioase – vedea doar cum asta sugruma un om într-o clipă – şi cu o mişcare fulgerătoare aruncă grenada de trunchiul copacului. Farrow sări în lături. Nu cunoştea efectul gazelor asupra animalelor, dar ştia că pentru el e primejdie să fie prea aproape de locul unde se va sparge grenada, în clipa următoare, un trup mare şi păros se rostogoli din copac şi căzu cu toată greutatea peste bandit, fără să-şi descleşteze însă degetele din jurul gâtului acestuia.

Farrow ridică revolverul şi trase. Glonţul se înfipse în tâmpla maimuţei, care nu mai mişcă.

— Urangutanul era dresat să sugrume oameni. Acum l-a căzut victimă însuşi stăpânul lui. Să mergem; nu mai avem ce căuta aici. Trebuia să

împuşc maimuţa, altminteri ar fi fost o veşnică primejdie pentru Maja van Merck.

— Dar bine, tată şi cu terenurile ce e? Strigă George.

— E întocmai după cum am bănuit eu, răspunse căpitanul zâmbind. Acum am înţeles din anumite lucruri că nu m-am înşelat Munţii Padangului conţin bogate zăcăminte de cărbuni, îi voi spune domnului van Merck să aducă experţi care să cerceteze.

— A, acum pricep eu graba consorţiului ca să le cumpere, făcu George râzând. Dar, urmă el apoi serios, uite ce face lăcomia după avere. Jonny din Sumatra şi-a luat pedeapsa, o pedeapsă care pare să fie într-adevăr dumnezeiască.

— Da, dragul meu, aşa şi e, răspunse Farrow rămânând pe gânduri.

Imediat ce se întoarseră pe submarin, căpitanul expedie o radiogramă poliţiei din Padang, prin care comunica sfârşitul piratului şi faptul că, pentru douăzeci şi patru de ore, tovarăşii lui se aflau fără cunoştinţă, pe bordul bricului. Apoi, ca încheiere, ruga să se transmită domnişoarei Maja van Merck salutări din partea lor şi sfatul ca să nu se grăbească să vândă terenurile, deoarece conţineau foarte bogate zăcăminte de cărbuni.

Mai târziu, întâmplător, Farrow citi într-o gazetă că pe terenurile tinerei fete se găsiseră într-adevăr cărbuni în cantităţi enorme.

Sfârşitul volumului: Jonny din Sumatra.

TITLURILE NUMERELOR 11 – 22

11. PROFESORUL BARNER
12. CASTELUL DIN MARE
13. TAINA CHINEZULUI
14. JONCA ENIGMATICĂ
15. MONSTRUL SFÎNT
16. SATUL GROAZEI
17. DEMONUL FLUVIULUI
18. DESCOPERIREA DOCTORULUI JELLOT
19. PIRAŢII CRUCII
20. CORABIA-FANTOMĂ
21. CĂLĂREŢUL VALURILOR
22. GIONII DIN SUMATRA

Lei 450